

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ 23ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
 'Οδός Σωκράτους 2—'Αρσάκη 4.
 Διευθυντής—'Εκδότης
 Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

'Εσωτερ. 'Απλή	Εκδόσις	Δρ. 12
'> Πολυτελής	'>	'> 16
'Εξωτερ. 'Απλή		Φρ. 15
'> Πολυτελής	'>	'> 20

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΑΝ ἤδη ἀκούσωμεν τὴν βροχήν, καθ' ἃν χρόνον βλέπομεν τὴν λάμπην, τότε δεόν νὰ θεωρήσωμεν ὡς βέβαιοι, ὅτι ἡ καταιγὶς ἐδρίσκειται ἄνωθι ἡμῶν. Ἐκτὸς τούτου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μολονότι ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλειότερος, ὑπο-

ταχύτητι. Αἱ ἀκτῖνες τῶν τροχῶν αὐτῆς διακρίνονται τόσο ἐκκρινῶς, ὥστε ἡ ἀτμομηχανὴ νὰ μὴ μετετοπίζετο. Αἱ πρόσφατοι παρατηρήσεις δὲν ἀπέδωκαν τὴν αὐτὴν διάρκειαν δι' ἄλλας τὰς ἀστραπὰς. Αἱ μεταξὺ τῶν νεφῶν ἐκρηγνύμεναι ἀστραπαὶ φαίνονται ἐκτεινόμεναι ἐνίοτε ἐξ ἀλληλουχίας μεταξὺ τῶν, τῆς διάρκειας αὐτῶν ὁδοῦς ἐπαρκῶς μακρῶς καὶ δυναμένης νὰ φθάσῃ τὸ δέκατον τοῦ δευτερολέπτου. Ἀλλὰ ἡ ἐκρηγνύουσα ἀστραπὴ μεταξὺ νέφους καὶ τοῦ ἐδάφους μό-

κειμένοι εἰς ἄμωσον κεραινοβολίαν, τῆς καταιγίδος διερχομένης ἄνωθι τοῦ μέρους, ἐνθα ἐδρισκόμεθα, δὲν ἔχομεν οὐδὲν νὰ φοβηθῶμεν ἐκ τοῦ ἀκουσθέντος κρότου καὶ τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς μικρᾶς διάρκειας τῆς ἀστραπῆς, ἰσοδυναμούσης πιθανότατα πρὸς τοὺς τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανῶν μας σπινθήρας. Ἄλλως τε καὶ πρὶν ἢ ἀποκινήσωμεν τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα πρὸς ἐκτίμησιν τῆς διάρκειας ταύτης, οἱ φυσικοὶ ἐπελόγιζον ἀρκετὰ καλῶς τὴν ἀσθερῆ ἀξίαν τοῦ κρότου αὐτοῦ.

Παρατηρήσατε, δπόταν ἀστραπὴ τις ἐκρηγνύται καὶ φωτίζῃ κινουμένον τι ἀντικείμενον, ὅλον μίαν ἀτμομηχανὴν κινουμένην ἐν μεγάλῃ

Κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ πύργου "Αἶφελ

λις διαρκεῖ ἐν ἑκατομυριοστόν τοῦ δευτερολέπτου. Ἐπειδὴ δὲ ἀπαιτεῖται ἀξιοσημειωτός τις χρόνος, ἵνα μεταβιβασθῇ ἐντίπωσίς τις εἰς τὸν ἐγκέφαλον, προφανῆς τυγχάνει, ὅτι οἱ προσβαλλόμενοι ἄνθρωποι ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς, πλῆττονται καὶ φονεύονται πρὶν ἢ ἀντιληφθῶσι ταύτης.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ κεραυνοῦ ἄκρως ποικίλλουσι καὶ εἶναι δύσκολον, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀμάθειάν μας καὶ τὸν μηχανισμόν του, νὰ καθορίσωμεν νόμους θετικoὺς ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἠλεκτρικοῦ τοῦτου σπινθήρος.

Κατὰ γενικὸν ὅμως κανόνα ὁ κεραυνὸς δεικνύει προτίμησιν εἰς πᾶν σῶμα, ὡς καλὸς ἀγω-

γός θεωρούμενον τού ηλεκτρισμού, ως είναι τὰ ὑγρὰ ἀντικείμενα, τὰ ρευστά, τὰ μέταλλα, κτλ. Ἐάν δὲ προσθέσωμεν, ὅτι κατὰ προτίμησιν πλήττει τὰ ὑπεράγειον τοῦ ἐδάφους μας εὐρισκόμενα ὑψηλά σημεῖα, ὅσον κωδωνοστάσια, ἕρη, ὑψηλά δένδρα κτλ. θὰ λάβωμεν ἰδέαν τῆς γραμμῆς, ἣν ἀκολουθεῖ ἐν ὧρα καταιγίδος.

Αἱ στατιστικαὶ ἀναφῆραι μετὰ ποιᾶς τιнос πικρίας, ὅτι ἡ φοβερὰ αὕτη μάλιστα κατὰ προτίμησιν πλήττει τὸ ἄρρεν γένος, διότι τὰ 4/5 ἀνήκουσιν εἰς ἀνδρας, ἀλλ' ἐάν ἐξετάσωμεν, ὅτι δ' ἀνὴρ καταγίνεται εἰς ὑπάιθριους ἐργασίας, ἐνῶ ἡ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ, εὐρισκόμεν τὸν λόγον τῆς διαφορᾶς ταύτης. Ἐπίσης δ' ἀποδεικνύεται ἐμπράκτως, ὅτι πλείονες προσβάλλονται ὑπὸ κεραυνῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς ἢ ἐν ταῖς πόλεσιν.

Ἐν τούτοις μολονότι ὁ κίνδυνος τῶν ἐξοχῶν εἶναι ἄμεσος, πολλάκις οἱ ἀμαθεῖς καταφεύγουσιν ἐν ὧρα καταιγίδος ὑπὸ τὰ δένδρα ἢ ὑπ' ἄλλα ὑψηλά σημεῖα, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ὁ κεραυνὸς διοχετεύεται. Ὡς νὰ ἐλεγέ τις; ὅτι προσιμῶσι νὰ φονευθῶσιν ἢ νὰ βραχῶσιν. Ἡ ἐκπαίδευσις παρὰ τῷ λαῷ δὲν ἐπροχώρησεν ἄραγε πρὸ πενήκοντα ἐτῶν καὶ ἐντεῦθεν;

Τὰ ἀσφαλέστερα μέσα, ἅτινα δέον νὰ λαμβάνη τις πρὸς προφύλαξίν του ἐκ τῶν κεραυνῶν, ἐν περιπτώσει καταιγίδος, εἶναι νὰ μὴ καταφεύγη ὑπὸ τὰ δένδρα ἢ ὑπὸ σωρούς ἀχύρων, ἀλλὰ νὰ κατακλίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἔστω καὶ ἐν πλήρει ἐξοχῇ, ν' ἀπομακρύνεται ἐκ μεταλλικῶν ἀντικειμένων ὡς καὶ νὰ ρίπη μακρὰν αὐτοῦ, ἂν τοιαῦτα φέρῃ, ἰδίως γεωργικὰ ἐργαλεῖα. Αἱ προφυλάξεις αὗται εἰσὶν ἀπαραίτητοι ἐν ὧρα καταιγίδος καὶ βροντῶν.

Ὡσαύτως εἶναι ἀφροσύνη νὰ μένη τις πλησίον ἢ ἐν μέσῳ ἀγέλης προβάτων; Ἐνεκα τῆς ἀγωγιμότητος ἣν ταῦτα παρουσιάζουσι τῷ ρεῦματι, καὶ ἀκριβῶς κατ' ἔτος σημειοῦνται θύματα κεραυνῶν βοσκοί, οἵτινες δὲν προεφυλάχθησαν.

Ὡσαύτως ἐν ὧρα καταιγίδος δέον νὰ μὴ καταφεύγη τις ἐντὸς ναοῦ, οὔτε νὰ κρούη τοὺς κώδωνας αὐτοῦ.

Κεραυνοβληθὲν δένδρον δύναται νὰ μὴ παρουσιάσῃ οὐδαμῶς βλάβην τινά, ἀλλοτε ὁμως δύναται νὰ σχισθῇ, νὰ διαρραγῇ, νὰ διατμηθῇ εἰς τεμάχια λεπτά, δίκην πυρείων, κτλ. Τὰ μᾶλλον ὁμως προσβαλλόμενα εἰσὶ τὰ ὑψηλότερα ἢ μᾶλλον ἀπεμονωμένα, ἄνευ διακρίσεως φυσικῆς ιδιότητος.

Ἐπίσης τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα διαγράφει πέριξ τοῦ κορμοῦ ἑλικοειδῆς στροφᾶς πλέον ἢ ἥτιον πλαγίας; τινὲς δὲ βοτανικοὶ διασχυρίσθησαν ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς διατάξεως τῶν φυλλωδῶν στοιχείων, ἀλλ' οὔτοι σφάλλονται, καθόσον ποῖαν αἰτίαν τότε ἤθελεν ἐπιμαθεσθῆ τις διὰν ἀνάλογοι περιπτώσεις παρουσιάζονται οὐχὶ πλέον ἐπὶ φυσικῶν οὐσιῶν, ἀλλὰ ἐπὶ στηλῶν

κατεσκευασμένων ἐκ πλίνθων, λίθων ἢ μετᾶλλων;

Ἐνθυμούμαι, διὰ τίδον ποτὲ καπνοδόχην ἐργαστηρίου προσβληθεῖσαν ἐκ κεραυνῶν καὶ ἥτις παρουσίαζεν ὄψιν στήλης συνεστραμμένης. Ἡ καπνοδόχη αὕτη φέρουσα διαίρεσιν τετραγώνου συνεστράφη, οὕτως εἶπεῖν, ἐκ τῆς βάσεως πρὸς τὴν κορυφήν, καθ' ἃν τρόπον αἱ πλίνθιναι στραγγίζουσι τὰ ἀπορροήματα των. Ἀπασαὶ δὲ οἱ πλίνθοι τοῦ ἄνω μέρους τῆς καπνοδόχης εἶχον ἀποχωρισθῆ καὶ μετατοπισθῆ.

Γενικῶς, δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν τ' ἀποτελέσματα τοῦ κεραυνῶν συνωδά ταῖς θερμοκαῖς, μηχανικαῖς καὶ δὴ χημικαῖς ἐκδηλώσεις αὐτῶν.

Γνωρίζομεν, ὅτι ἰσχυρὸν ηλεκτρικὸν ρεῦμα δύναται νὰ πυρακτώσῃ μεταλλικὸν τινα ἀγωγὸν (σύρμα) καὶ νὰ τὸν ἐξατμίσῃ. Ὅθεν αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ ἐκκενώσεις τοῦ ηλεκτρισμοῦ μεταξὺ τῶν νεφῶν καὶ τοῦ ἐδάφους ἔχουσι δύναμιν ἀπὸ 10—20 χιλιάδες ἀμπέρ.

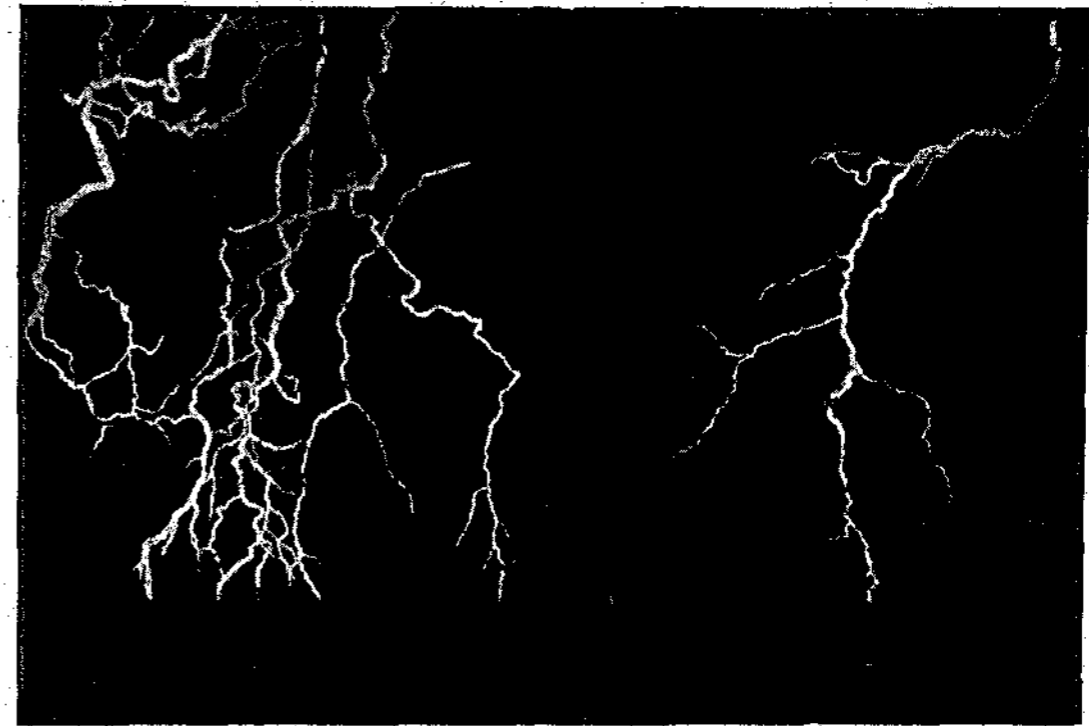
Ἐάν ἡ ἀντίστασις τοῦ μετάλλου καὶ ἡ ἀγωγιμότης αὐτοῦ εἰσὶν ἀσθενεῖς, ὑπάρχουσι πιθανότητες, ὥστε ὁ κεραυνὸς νὰ κήξῃ τὸ μέταλλον εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Ὅχιτω λεπτή τις ράβδος ἔχουσα ἀνεπαρκῆ ἐκροήν τῷ ρευστῷ συνήθως ἐξατμίζεται; μεταλλικαὶ δὲ ράβδοι παχύτεραι παρουσιάζουσιν ἐπίσης ἔχνη τήξεως εἰς τὰς γωνίας αὐτῶν.

Ἐάν δὲ αἱ τελευταῖαι αὗται δὲν συγκοινωνοῦσι μετὰ τοῦ ἐδάφους, καθίστανται τότε ἐπικίνδυνοι μεταδόσεως ἐμπρησμοῦ ἢ αἰτίας φθορᾶς τῶν τοιχῶν, ἐφ' ὧν στηρίζονται. Πολλάκις δ' εὐρέθησαν ὄγκοι βράχων, λίθινα ἀγάλματα καὶ ὄγκωδη μάρμαρα διεσχηγμένα εἰς τεμάχια ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ρευστοῦ.

Ὁ κεραυνὸς ἐπίσης ἐπιφέρει ἐπὶ τῶν μεταλλικῶν ἀντικειμένων πολὺν περιεργὰ μηχανικὰ φαινόμενα. Ἐάν πέσῃ ἐπὶ τινος πλοίου καταστρέφει οὐδενὸς θώρακος καὶ ἐλάσματα, διαστρέφει τὰ χρονόμετρα τοῦ σκάφους καὶ μεταβάλλει τοὺς πόλους τῆς πηξίδος. Τὰ τελευταῖα ταῦτα παράδοξα γεγονότα εἶχον διεγείρει τὴν περιέργειαν τῶν ἀρχαίων σοφῶν, ὡς περιγράφει τοιοῦτον τι καὶ ὁ Ἀραγῶ.

« Κατὰ τὸ ἔτος 1675 δύο ἀγγλικά πλοῖα συνεταξίδευσαν ἐν τινὶ πλῶ ἀπὸ Λονδίνου εἰς τὴν Βαρβόδαν. Ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζον πρὸς τὰς Βερμούδας νήσους, ἐκτραγείσθη καταιγίδος, κεραυνός τις συνέτριψε τὸν ἰστὸν ἐνδὸς τούτων καὶ κατεξέσχεσε τὰ ἰστία, ἐνῶ τὸ ἔτερον σκάφος οὐδόλως ἐβλάβη.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ δευτέρου τούτου σκάφους παρατηρήσας, ὅτι τὸ συντροφικὸν πλοῖον ἤλλαξε διεύθυνσιν καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐπιστρέφον εἰς Ἀγγλίαν, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου ταύτης μεταλλαγῆς του καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἐπληροφόρηθη, ὅτι ὁ κυβερνήτης αὐτοῦ ἐνόμω-

Συνεχεῖς ἐκκενώσεις μεταξὺ νεφῶν καὶ γῆς.

ζεν, ὅτι ἠκολούθει ἐπι πιστῶς τὴν προτέραν πορείαν του. Ἐξετάσαντες δὲ μετὰ προσοχῆς τὰς πηξίδας τοῦ κεραυνωθέντος σκάφους μετὰ παραδοξότητος παρατήρησαν, ὅτι τὰ σύμβολα τοῦ ἀνεμοκνυλίου, ἅτινα κατ' ἀρχὰς ὡς συνήθως διηρθύνοντο πρὸς βορρᾶν, ἐσημείουν τοῦναντίον τὸν νότον, εἰς τρόπον ὥστε οἱ πόλοι εἶχον ἐπιτελῶς ἀναστραφῆ ὑπὸ τοῦ κεραυνῶν.

Ἡ κατάσταση αὕτη τῆς πηξίδος διητηρήθη καθ' ὅλον τὸν ἐπίλοιπον πλοῦν.

Ἐνεκα τῆς συνηθείας, ἣν ἔχουσιν αἱ ηλεκτρικαὶ ἐκφορτώσεις νὰ ἀκολουθῶσι τὰ τεῖχη τῆς οἰκίας, ἰδίως ἐν ὧρα βροχῆς ὁ κίνδυνος νὰ πληγῇ τις ὑπὸ τοῦ κεραυνῶν ἔστωι ταύτης εἶνε ἐξ ἴσου ὀλιγώτερον πιθανὸς ἢ νὰ συντριβῇ τις ὑπὸ ἀμάξης ἢ αὐτοκινήτου ἐν ὧρα περιπάτου ἐν κεντρικωτάτῃ ὁδῷ.

Ἐν τούτοις εἰς περιπτώσεις τινὰς δὲν εἴμεθα ἀσφαλεῖς παρ' ὅλας τὰς λαμβανομένας προφυλάξεις, καθ' ὅσον ὁ κυριώτερος κίνδυνος ὑφίσταται εἰς τὸ ἐξ ἐπιστροφῆς ρεῦμα. Ὅποταν ἐκφορτώσις τις συμβαίνει μεταξὺ νέφους καὶ ἐδάφους, κατ' ἀνάγκην ἐπέρχεται ἄμεσος συνδρασμὸς τῶν δύο ηλεκτρικῶν ρευμάτων καὶ κατὰ συνέπειαν πάντα τὰ γειτνιάζοντα σώματα πρὸς τὸ κεραυνοβοληθὲν μέρος συμμειτέχουσι πλέον ἢ ἥτιον εἰς τὴν διάρρηξιν ταύτην τῆς ἰσορροπίας διὰ τῆς παροχῆς συμπαικτικοῦ ρεύματος. Τουντεῦθεν ἐπέρχεται ἰσχυρὰ ρήξις, ἣτοι ἔμμεσον πλῆγμα, ὅπερ ἐπίσης ἐπιφέρει τὸν θάνατον ἄνευ προφατοῦς πληγῆς. Ἐν τῇ περιστάσει

ταύτη, ἣν δυσκόλως δύναται τις νὰ προῖδῃ, οὐδὲν ἐργαλεῖον δύναται νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης μάλιστα.

Ἴδου λοιπὸν δλόκληρος σειρά φαινομένων, τῶν ὁποῖων ἐννοοῦμεν δοκετὰ καλῶς τὸν μηχανισμὸν αὐτῶν. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὁρισμένοις τούτοις καὶ δοκετὰ θετικοῖς γεγονόσι ἔχομεν πολλὰ ἄλλα, ἅτινα εἰσὶν ἐπιπέτου παραδοξότητος. Ὡς ἐν παραδείγματι, πῶς θὰ ἐξηγήσωμεν ἐκρήξεις, ὡς αἱ γινόμεναι κατὰ τὴν 15 Ἀπριλίου τοῦ 1718 ὅτε εἰς κεραυνὸς ἀνέτρεψε τὴν στέγην καὶ τὰ τεῖχη ναοῦ τινος τῆς Βρετάνης, ἢ ἕτεραν, ἣτις μεταφέρει εἰς πολλῶν μέτρων ἀπόστασιν τεμάχια τοῦ τοῖχου 30—40 τόνων βάρους ἢ τὴν περιεργὸν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα ἐισχωρεῖ εἰς τεσσάρων ἑκατοστομέτρων βάθος ἀπὸ τῆς βάσεως τῆς μεταλλικῆς ράβδου τοῦ ἀλεξικεραυνῶν καὶ πυρπολεῖ τὸ στέγασμα τῆς οἰκίας ἢ τοῦτο ὥφειλε νὰ προφυλάξῃ;

Τὰ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων ἀποτελέσματα τοῦ κεραυνῶν εἰσὶν ἐπίσης λίαν ἀνώμαλα, καὶ ὅτε μὲν τὸ σῶμα ἀπανθρακοῦται καὶ μεταβάλλεται εἰς τέφραν, ἐνῶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ μένουσιν ἀνέπαφα, ὅτε δὲ τὸ κεραυνοβοληθὲν ἄτομον ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ὧραν δοκετὴν μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ κεραυνῶν.

Πρόφατοι παρατηρήσεις ἀπέδειξαν, ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις οἱ κεραυνοβλητικοὶ ἀπέθανον ἐξ ἀσφηξίας. Θῦμα δὲ τοῦ κεραυνῶν, ὅπερ δὲν ἀποθνήσκουσι ἄμεσως δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοὴν του διὰ τῆς χρήσεως τῆς ρυθμικῆς

Ελέως της γλώσσης και της τεχνητής αναπνοής. Δηλαδή δια της αυτής θεραπείας, ην μεταχειρίζονται πρὸς τοὺς πεπνηγμένους. Ἐν ταῖς πλείοσι δὲ μοῖς περιστάσεσιν, ἐὰν τὸ σῶμα δὲν ἔχει ὑποστή ἄμεσον καθῶν ἢ ἀπανθράκωσιν, ὁ κεραινὸς ἐνεργεῖ διὰ βίαιας προσβολῆς τοῦ νευρικοῦ συστήματος, κυρίως δὲ διὰ τῆς στάσεως τοῦ μεγάλου συμπαθητικοῦ νεύρου, διὰ τὴν συνδέεται πρὸς τὰς κινήσεις τῆς καρδίας καὶ τῆς ἀναπνοῆς.

Ἐπίστε μέρους τοῦ σώματος μόνον πλήττεται, ἐξ οὗ ἐπακολουθεῖ παραλυσιὰ τις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐταυθα εἰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ηλεκτρικοῦ ρευματοῦ ἐντελῶς ποικίλλουσι καὶ ἐπίστε τόσον παραδόξως, ὥστε καὶ ἡ φαντασία αὐτῆ δύσπισται. Μάρτυς τοιαύτου φαινομένου εἰς γενναῖος ποιμὴν ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Κένι, ὅστις παθὼν ἐκ παραλυσιᾶς ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, συνεπείᾳ ἀποπληξίας, βλέπει τὸν κεραινὸν πίπτοντα ἐν τῷ δωματίῳ του, δέχεται βίαιον κλονισμόν ἐκ τούτου καὶ διὰ μῆς ἀισθάνεται ἐαυτὸν ἐντελῶς τεθεραπευμένον. Ἐπίστε εἰς ἕτερος ἀσθενῆς, κάτοικος τοῦ Νιόρι, ὅστις πάσχων ἀπὸ τῶν ἐτῶν ἐκ ρευματισμοῦ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἀνετρέπη ἡμέραν ἰνὰ ὑπὸ τοῦ κεραινοῦ, ἢ δὲ νόσου του ἐξηφανίσθη, χωρὶς ν' ἀφίση οὐδὲν ἴχνος. Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἕτερον μᾶλλον πρόσφατον γεγονός. Κυρία τις, Διπετὶ ὀνόματι, ἡλικίας 48 ἐτῶν καὶ κάτοικος τοῦ Ἀμῆνς, προσεβλήθη κατὰ τῷ 1905 ὑπὸ ἀπολύτου βωβότητος, ἀλαλίας. Ἀφοῦ δὲ ἐδοκίμασαν πρὸς θεραπείαν αὐτῆς παντοῖς εἶδους μέσων, ὡς καὶ ἠλεκτρικὰς μεθόδους, ἐξ ὧν οὐδὲν ὠφέλησεν, ἐν τούτοις τῇ 12 Μαΐου 1911 ἐκραγείων πολλῶν καταγίδων εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ μέρους, ἐνθα ἔξῃ ἢ Κα Διπετὶ, αἰφνηδῶς τότε ἀνέλαβε τὴν δουλίαν της.

Ἐὰν ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν συντελεῖ ποσῶς εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νόσων, ἐν τούτοις δεόν νὰ δμολογήσωμεν, ὅτι ἡ σύμπτωσις ἐν τισι περιστάσεσιν εἶναι ἀληθῶς πολὺ περιεργός.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Ὁ χλωμὸς ταξιδιώτης μ' ἕνα γέλοιο θλιμμένο μοῦπε μένα τὸν πόνο, ποῦ τὸν ἔχει δεμένο :

— Σιγῆς ζωῆς μου τὴν στεράτα μὲ ξανθοῦλα ξανοίγει τὰ φτερά τῆς ψυχῆς μου πρὸς ἐκείνην ἀνοίγει· κι' ἀρχινῶ νὰ τῆς ψάλλω τὰ παρθένα της κάλλη καὶ ποθῶ τὰ τὴν σφιζῶ στὴ διακά μου ἀγκάλῃ. Ὅμως πᾶν—δυστυχία μου—τὰ τραγοῦδια χαμένα οὔτε μὲ δὲ τὲς ματιές της δὲν χαρίζει σὲ μένα. Κι' ἂν τυχόν καὶ περάσῃ καὶ μὲ δῇ νὰ δακρῶσω στρέφει ἀμέσως τὴν ὄψι θυμωμένη ὀπίσω. Κι' ἐνφ νοιώθω τριγύρω δλομύρωτα ἀνθια περπατῶ μέσ' τῆς στεράτας τ' ἀναρίθμητ' ἀγκάθια.

Ἐτσι μοῦπε τὸν πόνο, ποῦ τὸν ἔχει δεμένο, ὁ χλωμὸς ταξιδιώτης μ' ἕνα γέλοιο θλιμμένο.

Χανιά

Δ. Γ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ.).

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον κατελήξαμεν ἐρωτῶντες τὸν ἐπικριτὴν κ. Χατζόπουλον, τί ἔχει ν' ἀντιτάξῃ πρὸς τὰς ὑφ' ἡμῶν προσαγομῆνας ἀποδείξεις, αἰτινες ἄρδην ἀνατρέπουσι τὴν ἀδικον αὐτοῦ καὶ ἐσφακλμένην κρίσιν; Ποῦ θὰ στηρίξῃ τὴν ἀστήρικτον καὶ ἀβάσιμον κατηγορίαν του, ἣν ἐτόλμησε νὰ προσάψῃ εἰς θρησκείαν φιλόανθρωπον, κηρύξασαν τὴν πρὸς πάντας ἀγάπην, καὶ τιμῆσασαν ἰδιαζόντως, καὶ προασπίσασαν τὴν καταπονηθεῖσαν καὶ τυρηνθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος γυναῖκα, ἣτις ἐστέναζεν ἐπ' αἰῶνας ὑπὸ τὸν ἀφόρητον ἀνδρικόν ζυγόν, ὃν ἀφῆρσε καὶ συνέτριψε διὰ παντός ὁ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας καὶ τυραννίας διαρρηξίας πάντων εὐεργέτης καὶ λυτρωτής; Ἴσως προσαγάγῃ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τοῦ ὁποίου πιθανόν ν' ἀνέγνω ἐπιτροχάδην (πολυάσχολος γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ ὑπὸ τοῦ σοσιαλισμοῦ ὀλοκλήρως ἀπερροφημένος) ἐπιστολήν τινά, ἐξ ἧς ἀναγράφει καὶ ρῆσιν τινὰ (καὶ ταύτην πλημμελῶς) πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς σφαλερᾶς καὶ ἀναποδείκτου δοξασίας του.

Οἱ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ Ἰωάννης.

Μὴ δυνάμενος νὰ εὐρῃ ρῆσιν τινὰ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἐπικριτὴς, συνηγοροῦσάν πῶς τῆς πλημμελοῦς δοξασίας του, κτεφουγεν εἰς τὸν ἀπόστολον Παῦλον, οὗ τοὺς λόγους παραμορφοῖ. Ἀὐτὸς ὁ Παῦλος (γράφει ὁ κ. Χατζόπουλος) ἐδήλωσε, δὲν ἐπιτρέπω νὰ διδάσκηται ἡ γυναῖκα» (Ὁρ. Ἑλλην. Ἐπιθ. σελ. 103. τευχ. 52). Ὁ θεὸς Παῦλος κυρίως γράφει οὕτω· «γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω». Ἀλλὰ περὶ τούτου καὶ τῶν σχετικῶν τοῦ Πιύλου ῥῆσεων θὰ ὀμιλήσωμεν ἀμέσως ἀφοῦ προτάξωμεν τὴν περὶ γυναικὸς διδασκαλίαν δύο ἄλλων Ἀποστόλων. Εἶνε ἀναμφισβήτητον καὶ πανθομολογούμενον, ὅτι ὄχι μόνον ὁ τῆς πίστεως ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς Ἰησοῦς, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν προσηνέχθη εὐμενῶς καὶ συμπαθῶς πρὸς τὴν τῶσον παραγνωρισθεῖσαν καὶ παρκαλωνισθεῖσαν γυναῖκα ὑπὸ τῶν πρὸ Χριστοῦ νομοθετῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ σεπτοὶ τοῦ Ἰησοῦ μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι, στοιχοῦντες τῷ διδασκάλῳ ἰδιαζόντως ἐτίμησαν καὶ ὕψωσαν τὴν γυναῖκα, ἀδελφὴν αὐτῆν ἐν Χριστῷ θεωροῦντες καὶ ἰδιαίτερον εὖνοιαν καὶ τιμὴν ἀπονεμόντες.

Προτρέπων ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος τοὺς ἀνδρας ν' ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσι τὰς ἑαυτῶν συζύγους, καὶ προνοῶσι περὶ αὐ-

τῶν, καὶ περιθάλπωσιν αὐτὰς ὡς λεπτοφυστέρως καὶ εὐπαθεστέρως τῶν ἀνδρῶν, ἅμα δὲ καὶ διότι μέλλουσι νὰ συνοδοξασθῶσι μετ' αὐτῶν αἰώνως ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, γράφει πρὸς τοὺς ἄλλοις τὰ ἑξῆς: «Οἱ ἄνδρες... συνοικοῦντες κατὰ γνώσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονεμόντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοις χάριτος ζωῆς» (Ἐπιστ. Α'. 3,7). Ὡσαύτως ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, δεικνύων ὁποῖαν εὖνοιαν καὶ τιμὴν πρέπει ν' ἀπονεμώμεν εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα τὴν διάγουσαν ἐν ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ, γράφει πρὸς τινὰ κυρίαν, ἣν ὀνομάζει ἐκλεκτὴν καὶ εὐχεται ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της, ἵνα μένη μετ' αὐτῶν διὰ παντός ἡ χάρις, τὸ ἔλεος καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. «Ὁ πρεσβύτερος, (γράφει ὁ Ἰωάν. ἐν τῇ Β'. ἐπιστολῇ του) ἐκλεκτῇ κυρίᾳ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῖς, οὓς ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ... διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν μένουσαν ἐν ἡμῖν, καὶ μετ' ἡμῶν ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται μετ' ὑμῶν χάρις ἔλεος, εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»

Ἐὰν δὲ ἐσκόπουν οἱ Ἀπόστολοι (κατὰ τὰς πλημμελεῖς τῶν ἀντιπρονοούντων δοξασίας) νὰ ὑποτιμῆσωσι καὶ ἐξευτελίωσι τὴν γυναῖκα, θὰ ἔγραφον τοιαύτας λέξεις καὶ φράσεις ἐπαινετικὰς τῷ ὄντι καὶ εὐμενείας δηλωτικὰς; Ἐὰν ἐθεώρουν αὐτὴν ὑποδεεστέρην τοῦ ἀνδρός, θὰ παρίσταν αὐτὴν συγκληρονόμον βασιλείας αἰωνίου, καὶ συνοδοξαστέην μετ' αὐτοῦ; Οὐδέποτε θὰ ἐξεφράζοντο τόσον εὐμενῶς καὶ συμπαθῶς. Κατανοεῖτε ἤδη οἱ ἀντιπρονοῦντες, ὅτι πλανᾶσθε οἰκτρῶς καὶ πύρρω τῆς ἀληθείας ἀφίστασθε, διαβάλλοντες τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ γράφοντες ἀκρίτως καὶ ἀνεξετάστως, ὅτι ὁ χριστιανισμὸς «ἐδίωξε με τυφλὴν λύσσαν τὴν γυναῖκα»; Μόνον ὁ τυφλῶτων πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ πολεμῶν μετὰ λύσσης ταύτην, τολμᾷ νὰ γράφῃ τοιαῦτα. Ἐνῷ ὁ ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως κρίνων τὰ πράγματα, καὶ μετὰ προηγουμένην ἔρευναν καὶ κρίσιν ἀποφαινόμενος, θὰ ὀμολογήσῃ ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι ἐκείνος, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐμφανισεῖς του ἐν τῷ κόσμῳ ἐπροστάτευεν, ἐνεκοιπῶθη, ἐτίμησε καὶ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ καὶ ἀρίζηλον θέσιν ἀνήγαγεν, εἶνε κατ' ἐξοχὴν ὁ χριστιανισμὸς, ὡς ὀμολογοῦσι τοῦτο ἀπροκαλύπτως πάντες οἱ περὶ χριστιανισμοῦ γράψαντες περιφανεῖς ἄνδρες, καὶ πλείστοι ἔξοχοι συγγραφεῖς καὶ φιλόσοφοι· καὶ τοιούτων ἀνδρῶν μαρτυρίας τινὰς θὰ ἐπικαλεσθῶ ἐν τέλει πρὸς μείζονα τῆς ἀληθείας διακράνωσιν, καὶ καταφανεστέρην ἀνατροπὴν τῆς τῶν ἀντιπρονοούντων δόξης.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὸν μέγαν τῶν ἔθνων διδάσκαλον καὶ παιδαγωγόν Παῦλον, ἐν προσά-

γει μὲ πνεῦμα ἀντιπαθῆς καὶ ὁ ἡμέτερος ἀντίπαλος. Ὁ τῆς ἀληθείας κηρύξ καὶ Ἀπόστολος, ἀνυψῶν τὴν γυναῖκα ἐκ τοῦ βράθρου τῆς καταπτώσεως, εἰς ἣν ἔρριψεν αὐτὴν μακρῶν αἰῶνων προλήψεις καὶ αὐθαιρεσίαι, καθιστᾷ αὐτὴν ἰσότημον τῷ ἀνδρὶ καὶ δμῶζυγον αὐτοῦ προσφιλεῖ καὶ κατὰ πάντα ἴσην. «Πάντες, βοᾶ ὁ θεοροῦμενος Ἀπόστολος, υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἑλλήνι· οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ· οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλατ. 3, 26). Ὁ αὐτὸς Παῦλος, οὕτινος τὴν περὶ γυναικὸς ῥῆσιν πλημμελῶς ἀνέγραψεν ὁ κ. Χατζόπουλος, ὡς ἔμπροσθεν εἶπομεν, διδάσκων, ὅτι ἡ γυνὴ ὡς μήτηρ καὶ οἰκοδέσποινα πρέπει κυρίως καὶ ἀληθῶς ν' ἀσχοληται εἰς τὰ τοῦ οἴκου αὐτῆς, προνοῶσα καὶ περιθάλπουσα τὰ ἑαυτῆς τέκνα, καὶ ἀνατρέφουσα αὐτὰ ὡς παραινεῖ ὁ ἴδιος ἀέν παιδείᾳ καὶ νοηθείᾳ Κυρίου,» προτρέπει αὐτὴν καὶ πάσας ἐν γένει τὰς ἐν Χριστῷ ἀναγεννηθεῖσας γυναῖκας εἶναι ἀσεμνάς, μὴ διαδόλους, νηφαλίους, πιστάς ἐν πᾶσι». Θέλων δὲ καὶ ἐπιθυμῶν ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἵνα αἱ γυναῖκες ὡς οἰκοδέσποινα ἀσχολῶνται ἰδίως εἰς τὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καθήκοντα, καὶ ζῶσι βίον ἀπερίσπαστον καὶ ἡσυχον πρὸς ὀρθὴν ἀνατροφήν καὶ διαπαιδαγωγῆσιν τῶν ἑαυτῶν τέκνων καὶ σκόπιμον διοίκησιν τοῦ οἴκου, γράφει καὶ παραγγέλλει τὰ ὀρθὰ ταῦτα καὶ πάσης οἰκογενειακῆς εὐημερίας πρόξενον, ἅτινα οἱ πολέμοιοι τοῦ χριστιανισμοῦ σοσιαλισταὶ καὶ ὑλισταὶ, καὶ αἱ τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν ἀποξένωσιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν οἰκογενειακῶν καθήκοντων ἐπιδιώκουσαι, ἀποστρέφονται καὶ διαβάλλουσι, ὡς συνιστῶντα δῆθεν τὴν ὑποδούλωσιν τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ἀνδρα, ὡς π. χ. φρονεῖ καὶ ὡς ἔγραψεν ἄλλοτε ἐν ἀσυγγνώστῳ ἐπιπολαιότητι ἡ εὐπαιδείατος κ. Παρρέν καὶ αἱ ὀμοφρονοῦσαι αὐτῇ.

Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτο συνιστᾷ καὶ ἐπιβάλλει ὁ σοφὸς παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος Παῦλος· θέλει μόνον νὰ προσφυλάξῃ καὶ καταστήσῃ τὴν γυναῖκα, κόσμιον, σεμνήν, σώφρονα καὶ ἐνάρετον, συνάμα δὲ εὐπειθεῖ καὶ πρόθυμον σύντροφον καὶ συναρωγόν τοῦ ἀνδρός, ἀντιλαμβανόμενη τῶν μόχθων αὐτοῦ, καὶ ἀνακουφίζουσαν αὐτὸν διὰ τῆς μειλιχίότητος καὶ εὐπροσηγόρου συμπεριφορᾶς της εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀναποφεύκτους οἰκογενειακὰς καὶ πολυειδεῖς ἀνάγκας καὶ μερίμνας του.

Εἰς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον θὰ ἴδωμεν τὴν περὶ γυναικὸς διδασκαλίαν τοῦ θεοῦ Παύλου.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

βαθμιαία τελείωσις τῶν πνευμάτων, κατὰ τὴν φιλοσοφικὴν τοῦ πνευματισμοῦ διδασκαλίαν, γίνεται διὰ τῆς θείας δοκιμασίας: Πῶς γίνεται ἡ δοκιμασία αὕτη ἐξηγεῖ ὁ πνευματισμὸς διὰ τῆς περὶ ἐνσαρκώσεως τῶν πνευμάτων διδασκαλίας. «Ὁ Θεός, λέγει, ὤρισε τὴν ἐνσαρκώσιν τῶν πνευμάτων, ἵνα ταῦτα ἐπιτύχωσι τῆς τελειότητος, ἢ δ' ἐνσαρκώσιν αὕτη διὰ τινὰ μὲν ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ δοκιμασίαν ἢ λύτρωσιν, δι' ἄλλα δὲ ἀποστολήν. Ἴνα

τὰ πνεύματα ἐπιτύχωσι τῆς τελειότητος, ὀφείλουσι νὰ ὑποστῶσι πάσας τὰς περιπετείας τῆς σωματικῆς ὑποστάσεως καὶ ὑπάρξεως. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐνσαρκωθέντος πνεύματος νὰ ἐξευρίσκη τροφήν διὰ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ὑγείας καὶ καθόλου ευεξίας του, ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ μεταχειρίζηται πάσας αὐτοῦ τὰς ἰκανότητας καὶ νὰ ἀσκήσῃ καὶ ἀναπτύσῃ αὐτάς. Ἡ ἔνωσις λοιπὸν αὐτοῦ μετὰ τῆς ὕλης ὠφελεῖ εἰς τὴν τελειοποίησιν του. Ἐντεῦθεν ἡ ἐνσαρκώσις του εἶνε ἀπαραίτητος.

Ἀλλὰ τελειοποιούμενον αὐτὸ ἐν τῷ μετὰ τῆς ὕλης συνδέσμῳ, συγχρόνως συνεργεῖ καὶ εἰς τὴν ὑλικὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον πορείαν τῆς γῆς διὰ τῆς ἐπαφῆς καὶ ἐπιδράσεως αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, συνεργῶν οὕτω εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Δημιουργοῦ ἀσυνειδήτως καὶ συγκαθιστάμενον μέτοχον τῶν δημιουργικῶν αὐτοῦ πράξεων. Ἐντεῦθεν τὸ πνεῦμα λαμβάνει σῶμα ἀνάλογον πρὸς τὸν κόσμον, ἐν ᾧ εὐρίσκεται, ἵνα δύναται τελεσφόρως νὰ ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολήν του. Ἡ ἐνσαρκώσις λοιπὸν εἶνε ὅρος ἀναπτύξεως διὰ τὸ πνεῦμα. Ἡ ψυχὴ δὲ τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ πνεῦμα ἐνσαρκωμένον, διὰ τὸ ὅποσον τὸ σῶμα εἶνε πρόσκαιρον περιβλήμα τοῦ πνεύματος, ἀποτελοῦν τὰ δεσμά, δι' ὧν εἶνε πρὸς τὴν γῆν προσηλωμένον. Τὸ πνεῦμα ὅμως ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἄμεσον πρὸς τὸ ὑλικὸν σῶμα συνάφειαν, εἰμὴ διὰ τρίτου τινὸς συνδετικοῦ κρίκου, τοῦ περιπνεύματος. Ὁ Ἀπίστολος Παῦλος λέγει:

«Ἔστι σῶμα ψυχικόν (ὕλωδες), καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν· τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶνε τῷ ἡμιῦλικόν καὶ αἰθέριον, τὸ περιπνεῦμα.

Τί δὲ εἶνε τὸ περιπνεῦμα τοῦτο; Εἴπομεν ἤδη ἐν τοῖς πρόσθεν, ὅτι τὸ περιπνεῦμα ἀποτελεῖ τὸ αἰθέριον περιβλήμα, τὸ ὅποσον προσλαμβάνουσι τὰ πνεύματα ἐκ τοῦ παγκοσμίου ρεύματος τοῦ ἐν ᾧ ἐνδιακτιῶνται κόσμου, ἐν ᾧ ἐνσαρκούται τὸ πνεῦμα. Εἶνε δὲ τοῦτο, κατὰ τοὺς πνευματιστάς, συμπύκνωσις τοῦ κοσμικοῦ ὕγρου περὶ τὸ κέντρον τοῦ νοῦ ἢ τῆς ψυχῆς. Μεγίστη συμπύκνωσις τοῦ περιπνεύματος παρέχει τὴν ἀπτήν ὕλην, τὸ σῶμα. Ὡστε ἀμφοτέρω τὰ σῶματα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τε «ψυχικόν» καὶ τὸ «πνευματικόν», λαμβάνονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου, ἀμφοτέρω εἶνε ὕλη, ἀλλ' ὑπὸ διαφόρους καταστάσεις, αἰθερίαν καὶ ὑλικήν.

Τοῦ περιπνεύματος ἡ κατάσταση καὶ φύσις ἐξαρτᾶται πολὺ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος. Τὰ κατώτερα πνεύματα ὀφείλουσι τὴν στασιμότητα τῆς καταστάσεώς των εἰς τοῦτο, ὅτι βραδύνει ἡ ἠθικὴ των βελτίωσις καὶ, βαρύνοντος τοῦ ὑλωδεστέρου αὐτῶν μέρους, δὲν δύναται νὰ μεταλλάξῃ τὸν κόσμον δι' ἐνσαρκώσεως καλλιτέρας καὶ αἰθεριωτέρας. Τὰ ἀνώτατα ὅμως πνεύματα, τελειότερως οἰοῦν ἐκπνευματιθέντα, εὐρίσκονται ἐν κόσμοις καλλιτέροις καὶ δύναται νὰ ἔρχονται εἰς ἐπαφήν καὶ πρὸς τοὺς κατώτερου κόσμου εὐκόλως ἀλλάσσοντα περιβλήμα, ὡς ὁ πρὸς καιρὸν ἀγροικότερα ἐνδύματα περιβαλλόμενος εὐγενής, ὅστις διὰ τοῦτο δὲν ἔπαυσε νὰ ἦναι εὐγενής κατ' οὐσίαν. Τὰ προσηγόμενα στρώματα τοῦ περιπνεύματος, χρησιμεύοντα ὡς κόσμοι τῶν ἀτελεστέρων πνευμάτων, ὡς ἐκ τῆς ὑλικωτέρας αὐτῶν συστάσεως καὶ πυκνότητος καὶ τῆς ἡττονος καθαρότητος, ἀποτελοῦσι τὸ περιβάλλον, τὸ ὅποσον εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ ζῶντα ὄντα, ὡς τὸ ὕδωρ διὰ τὰ ἔνυδρα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα διὰ τὰ χερσαία. Ὡς δὲ ὁ ἰχθύς, ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν γῆν ἀτμόσφαιραν ἀποθνήσκει, οὕτω καὶ τὰ κατώτερα πνεύματα, μὴ δυνάμενα νὰ ὑποστῶσι τὴν λάμψιν τῶν τελειότερων περιπνευματικῶν σφαιρῶν, τηροῦσιν αὐτὰ ἐν ἀποστάσει καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ κατώτερον περιβάλλον πρὸς τὸ ἀνώτερον μέχρι οὗ βαθμῆδόν καθαρῶσι διὰ τῆς δοκιμασίας.

Τρισύνθετος λοιπὸν εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὡς συγκείμενος ἐκ πνεύματος, ψυχῆς καὶ σώματος. Τὸ πνεῦμα δύναται νὰ ζῆσῃ καὶ ἀνευ τοῦ σώματος, καὶ τὸ σῶμα δὲ ζῆσῃ ἀνευ τοῦ περιπνεύματος ὀργανικῆν μόνον ζῶν, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς ζώοις. Ἡ ψυχὴ ὅμως δὲν δύναται νὰ ζῆ ἐν σώματι ἐστερημένῳ ζωῆς ὀργανικῆς. Πνεῦμα ἐν σώματι ζῶον δὲν ζῆ, διότι τοῦτο εἶνε ἀτελές καὶ ἡ κατασκευὴ του δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν ζῶν τῶν πνεύματος. Τὸ πνεῦμα ἐκλέγει αὐτοβούλως οἰονδήποτε σῶμα, ἵνα ἐνοικήσῃ ἐν αὐτῷ καὶ οὕτως ἀναπτυχθῇ, ἀπαξ δ' ἐνοικήσῃ ἐν σώματι διαπλάττει αὐτὸ κατὰ τὴν ἐκτου ἀτομικὴν σύστασιν. Διὰ τοῦτο τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ σώματος χαρακτηριστικὰ θεωροῦνται ὡς ἐκφράζοντα τὸν ἔσω πνευματικὸν ἄνθρωπον, τὴν ἰδιότητα καὶ ποιότητα τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνοικοῦντος πνεύματος.

Ἐν ποίῳ δὲ μέρει τοῦ σώματος εὐρίσκεται ἡ ψυχὴ; Τοιαύτη ἐρώτησις δὲν εἶνε ὀρθή, διότι ἡ ψυχὴ, ἀδιαίρετος οὖσα, δὲν κατέχει ὀρισμένον χωρὸν ἀπὸ τῶν ἐνδοθεν τοῦ σώματος ἀπλῶς ἐκφρίνεται, ὅπως τὸ φῶς δι' ὑκλίνης σφαίρας καὶ ὡς ὁ ἦχος περὶ τὸ ἦχου κέντρον. Ἐνεργεῖ διὰ τῶν ὀργάνων ζωοποιούσα αὐτὰ διὰ τοῦ ζωικοῦ ρεύματος τοῦ δι' ἐκάστου αὐτῶν διεικνουμένου, ὅπερ ὅμως ἐν μείζονι ποσότητι εὐρίσκεται ἐν τοῖς μέλεσιν ἐκείνοις, τὰ ὅποια εἶνε τὰ κυριώτερα κινητικὰ κέντρα. Οὕτω δυνατόν νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ μὲν φιλοσόφου καὶ ἐπιστήμονος εὐρίσκεται ἐν τῇ κεφαλῇ των, τῶν δ' εὐκισθητοτέρων ἐν τῇ καρδίᾳ, κ.τ.λ. Ὅταν δ' ἐπέλθῃ ὁ θάνατος, τὸ ζωικὸν ρεῦμα ἐκφεύγει, συνεπεία δὲ τούτου φεύγει καὶ ἡ ψυχὴ ἀλλὰ καὶ ζῶντος ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ρεῦμα ἀποσύρεται ἀπὸ τινὰ ὄργανα, ἅτινα διὰ τοῦτο νεκροῦνται (μερικὴ ἀποπληξία κτλ.).

Γεννᾶται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος κατὰ σάρκα μὲν ἐκ τῶν γονέων αὐτοῦ κατὰ τοὺς νόμους τῆς ζωικῆς καὶ ὀργανικῆς ζωῆς, τὴν δὲ ψυχὴν λαμβάνει παρὰ τοῦ Θεοῦ, καθ' ἡ ἀλληγορικῶς περὶ τῆς ἐμφυσήσεως εἰς αὐτὸν ψυχῆς ζωῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ. Ἡ ψυχὴ αὕτη εἶνε τὸ πνεῦμα, ὅπερ προῦφίστατο τῆς ἐνσαρκώσεως, δὲν εἶνε δὲ ἡ ἐν σώματι σύλληψις καὶ κίνησις ἡ μόνη αὐτοῦ ἐνσαρκώσις, ἀλλ' ὑφίσταται πολλάς μετενσαρκώσεις, ἐξ οὗ ἐξηγεῖται τὸ μὲν ἡ λήθη τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ, τὸ δὲ ἡ διαφορότης τῶν ἐνσαρκώσεων καὶ ἡ καθαρῶς ψυχικὴ κληρονομικότης τῶν παιδῶν, ἐνῶ οὐδεμία ὑφίσταται σχέσις τῆς ἐνσαρκωμένης ψυχῆς πρὸς τὴν ψυχὴν τῶν γονέων. Ἡ ἰδέα τῶν μετενσαρκώσεων ἀποτελεῖ σπουδαιότατον σημεῖον τῆς πνευματικῆς φιλοσοφίας, πολλάς λύον ἀπορίας, θεωρουμένης ἄλλως ἀνεπιλύτους. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, ἡ ψυχὴ μὴ ἐπιτυχοῦσα τῆς τελειότητος κατὰ τὸν σωματικὸν αὐτῆς βίον, δύναται νὰ

συμπληρώσῃ τὴν ἐαυτῆς καθάρσιν διὰ δοκιμασιῶν, ἐν νέαις ὑπάρξεσι, μεταλλάσσουσα σῶματα μέχρι οὗ, πλήρως ἐξαγοράσασα τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, καταστῆ τελείως μακάριον καὶ καθαρὸν τὸ πνεῦμα. Ἡ λογικὴ αἰτιολογία τῆς θεωρίας ταύτης εἶνε ἡ ἐξῆς:

Τὸ δόγμα τῆς μετενσαρκώσεως βασίζεται ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ ἀγαθὸς Πατὴρ πάντοτε ἀφίνει εἰς τὰ τέκνα του ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς μετανοίας. Τὸ λογικὸν λέγει, ὅτι θὰ ἦτο ἀδίκον νὰ στερηθῶσι διὰ παντός τῆς αἰωνίας μακαριότητος ὅσοι ἐνεκα τοῦ βραχυχρονίου τῆς γῆνης ὑπάρξεως δὲν ἐπρόφρασαν νὰ ἐπιτύχωσι τῆς τελειότητος. Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε τέκνα τοῦ Θεοῦ. Μόνον μεταξύ τῶν ἐγωιστῶν ἀνθρώπων ἀπαντᾷ ἡ ἀδικία, ὁ ἀσπονδὸς φθόνος καὶ ἡ ἀμείλικτος τιμωρία. Πάντα τὰ πνεύματα τείνουσι πρὸς τὴν τελειότητα, ὁ δὲ Θεὸς παρέχει εἰς αὐτὰ τὰ μέσα πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῆς, ταῦτα δὲ συνίσταται εἰς τὰς δοκιμασίας τῆς σωματικῆς ζωῆς ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἐπέτυχον ἐν μιᾷ τοιαύτῃ ζωῇ, ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει καὶ τὴν εἰς ἄλλα σῶματα μετενσαρκώσιν, μέχρι οὗ αἱ δοκιμασίαι ἐπαρκέσωσιν εἰς ἐξαγορὰν τῆς προεκτελεσθείσης ἐν προτέραις ζωαῖς ἢ καταστάσεσιν ἀμαρτίας.

Πολλάκις τὰ πνεύματα, τὴν ἐνσαρκὸν ζῶν αὐτῶν διάγοντα, ἀκουσίως αὐτῶν, συναντῶσιν ἐν τῷ περιβάλλοντι ἐν ᾧ ζῶσι, κωλύματα ποικίλα ἐμποδίζοντα τὴν βελτίωσιν αὐτῶν ἐπομένως δὲ θὰ ἦτο ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ νὰ τιμωρῶνται ταῦτα δι' αἰωνίου καταδίκης.

Ἐὰν οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ τύχη τῶν ἀνθρώπων ἀπεφασίζετο διὰ παντός ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γῆνης μόνον ὑπάρξεώς των, αἱ πράξεις αὐτῶν κατ' ἀκολουθίαν δὲν θὰ ἐσταθμίζοντο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πλάστιγγι τῆς δικαιοσύνης καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν γενικὸν νόμον τῆς ἀμεροληψίας.

Μόνον λοιπὸν ἡ περὶ μετενσαρκώσεως εἰς πολλάς ὑπάρξεις διδασκαλία συμφωνεῖ πρὸς τὴν περὶ δικαίου Θεοῦ ἔννοιαν ὡς πρὸς τοὺς κατωτέρους ἠθικῶς ἀνθρώπους καὶ μόνον αὕτη, δύναται νὰ διεξηγήσῃ ἡμῖν τὸ μέλλον καὶ νὰ στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν, διότι παρέχει ἡμῖν τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξαγοράσωμεν τὰ πλημμελήματα ἡμῶν διὰ σειράς νέων δοκιμασιῶν.

Αὐτὸ ἀνακοινοῦσιν αὐτὰ τὰ πνεύματα. Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνακοινώσεων τῶν πνευμάτων, αὐτὸ τὸ λογικὸν ὑπαγορεύει τὴν ἀλήθειαν τῆς περὶ μετενσαρκώσεως διδασκαλίας.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ Διασθήρισις τῶν λεμονίων.—Πρὸς διατήρησιν τῶν λεμονίων ἀπὸ τῆς σήψεως, ἐκλέγετε τὰ υγιέστερα λεμόνια τὰ μὴ φέροντα κηλίδας ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ. Καλλίτερον διατηροῦνται ἐντὸς ἄμμου ἢ σάκχης ὄχι ὑγρᾶς. Συνήθως τίθενται ἐντὸς κιβωτίου κατὰ στρώματα μετ' ἄμμου θαλασσίας.

Ἡ διατήρησις γίνεται καὶ ἐντὸς ἀποθηκῶν δροσερῶν, ὄχι ὑγρῶν. Τὰ λεμόνια δεῖν νὰ τίθενται ἐντὸς τῆς ἀποθήκης κατὰ μικρὰ στρώματα. Κατὰ χρονικὰ διαστήματα καίουμεν ὀλίγον θεῖον ἐντὸς τῆς ἀποθήκης 2 δράμια κατὰ κυβικὸν μέτρον.

Τὰ φέροντα κηλίδας ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ δεῖν ν' ἀφαιρῶνται ἀμέσως, διότι αὐτὰ κυρίως σήπονται καὶ μεταδίδουσι τὴν σήψιν καὶ εἰς τὰ ἄλλα λεμόνια.

Χρωματισμὸς τῶν ἐλεφαντοδόντων.—Ὁ κύριος ὁρὸς διὰ νὰ χρωματισθῇ τὸ ἐλεφαντοδόντον κανονικῶς εἶνε ἡ μὴ παρουσία λίπους. Διὰ τοῦτο θέτουσι τὴν σφαῖραν ἐπὶ 1½ ὥραν εἰς διάλυμα 5 μ. σόδας, 1 μ. καυστικοῦ νάτρου καὶ 100 ὄκ. ὕδατος. Ἀφοῦ ἐκπλυθῇ ἐπιμελῶς γίνεται ἡ χρωματισμὸς.

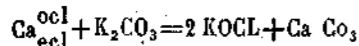
Κίτρινον.—Θέτουσι τὰς σφαῖρας ἐπὶ 1¼ τῆς ὥρας εἰς θερμὸν διάλυμα, ἐνέχον 10 ο)ο χρωμικοῦ καλίου, (chromate de potasse) μετὰ ταῦτα ἐκπλύνουσι μετὰ ὄξιν μολυβδῶν (acetate de plomb).

Βαθὴ ἐρυθρῶν.—Θέτουσι τὰς σφαῖρας ἐπὶ 1½ ὥραν εἰς διάλυμα ἐξ 1 γρ. φουζίνης 0,2 γρ. ρητίνης 200 γρ. οἴνου πνεύματος.

Ἀνοικτὸν ἐρυθρῶν.—Ἀφίνουσι ἐπὶ 1¼ ὥρας νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν σφαιρῶν διάλυμα 2 ο)ο χλωροκασιτέρου (chlorure d' étain) καὶ μετὰ ταῦτα τὰς θέτουσι εἰς ἔγχυμα ἐκ 10 γρ. ζύλου περναμπούκου καὶ 500 γρ. ὕδατος. Μετ' ὀλίγην πότασσαν δύναται τὸ ἐρυθρὸν νὰ μεταβληθῇ καὶ εἰς ἄλλους χρωματισμούς.

Μέλαν.—Ἐπιτυγχάνεται δι' ἐμβαπτίσεως εἰς διάλυμα νιτρικοῦ ἀργύρου (nitrate d' argent) καὶ κατόπιν ἐκθέσεως εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ Βαρεκίνα.—Ἡ βαρεκίνα εἶνε διάλυμα ὑποχλωριώδους καλίου, τὸ καλούμενον καὶ Ζαβέλλιον ὕδωρ κατασκευάζεται δι' ἀναμίξεως διαλυμάτων λευκαντικῆς ἀσβέστου ἢ ὑποχλωριώδους ἀσβέστου (ἕπερ καλοῦσι συνήθως χλωροῦχον ἀσβέστον) καὶ ποτάσσης, ἥτοι ἀνθρακικοῦ καλίου.

Τὸ ἀποχωρίζομενον ἀνθρακικὸν ἀσβέστον κατακάθεται, τὸ δὲ ἐπιπλέον ρευστὸν φέρεται νῦν εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα βαρεκίνα. Συσκευαὶ καὶ μηχανήματα δὲν ἀπαιτοῦνται, μόνον δοχεῖα, προτιμητέα δὲ τὰ ζύλινα, διότι τὰ μεταλλικὰ προσβάλλονται ἐκ τοῦ χλωρίου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Βανάνα αὐτομάτως ἀποφλοιουμένη.

Ἀναμφιβόλως πάντες γνωρίζουν ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ παραχθῇ σχετικῶν κενὸν ἐντὸς περιορισμένου χώρου (ὑπὸ ἐέλιον κώδωνα, ἢ ἐντὸς φιάλης) ἂν θερμοάνωμεν τὸν ἀέρα τὸν ἐδρισκόμενον ἐντὸς αὐτοῦ, κλείοντες ταυτοχρόνως ἐρμητικῶς τὴν οὐσκευὴν μας. Τὰ ἐπιτυγχάνομενα πειράματα διὰ τοῦ μέσου τούτου εἶναι ποικιλότατα καὶ λίαν περιέργα.

Γνωστότατον εἶναι τὸ πείραμα τοῦ σκληροῦ ὄου, εἰσδύοντος μόνον ἐντὸς φιάλης, ἧς ὁ λαίμηδς εἶναι πολὺ στενότερος τοῦ ὄου. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ριφωμεν ἐν τῇ φιάλῃ ἐν τεμάχιον χάριτον ἀνημμένον καὶ νὰ κλείσωμεν ἐρμητικῶς τὸ στόμιόν της δι' ἐνὸς βρασμένου σκληροῦ ὄου, προηγουμένου ἀποφλοιωθέντος ἢ καὶ ὁμοῦ τοιοῦτου, τὸ ὁποῖον πρότερον ἐμοσχεύθη ἐντὸς ὄξους. Ἐντὸς στιγμῶν τινῶν τὸ ὄν λεπτυνόμενον εἰσδύει ἐν τῇ φιάλῃ ἐκπέμπον διασκεδαστικούς τινας τριγμούς, ὁφειλομένους εἰς τὴν ἀπότομον εἰσπλήθισιν τοῦ ἀέρος ἐν τῇ κενῇ φιάλῃ.

Ἴδου λοιπὸν ἄλλη τις ποικιλία τοῦ αὐτοῦ παιγνίου. Ἡ ὑδροφιὰ ἀντικαθίσταται διὰ φιάλης συνήθους τοῦ οἴνου, ἐν ἣ θέτομεν ὀλίγον οἴνου πνευμα καὶ τὸ ἀνάπτομεν ρίπτοντες ἀνημμένον πυρεῖον. Θέτομεν δὲ ἐπὶ τοῦ στομίου τὴν ἀκρὰν μιᾶς βανάνας ὁρίμου. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν τὴν ὀπώραν εἰσδύουσαν εἰς τὴν φιάλην εὐκρινῶς ἀκουόμενων ὀλίγων φλοῦπ... φλοῦπ, ὡς θὰ ἔκαμνε λάρυγξ καταπίνων τὸν ἀρωματώδη αὐτὸν καρπὸν. Ἄν μάλιστα προηγουμένου χαρᾶξῃς δύο τρεῖς ἐντομάς κατὰ μῆκος τῆς βανάνας, θὰ ἴδῃτε τὸν φλοιὸν διαρροῦμενον εἰς δύο-τρια μέρη καὶ μένοντα ἐκτὸς τῆς φιάλης.

Ἴδου λοιπὸν πῶς μία βανάνα εὐχερῶς δύναται νὰ ἀποφλοιωθῇ μόνῃ της.

— 188 —

Η ΕΝΥΔΡΟΣ ΦΥΛΛΟΠΤΕΡΥΞ

Ζῶα τινὰ ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ φέρωσι τὸ σχῆμα καὶ τὰ χρώματα τοῦ ἐδάφους, τῶν βράχων, τῶν δένδρων κ.τ.λ. ἵνα μὴ καλῶς διακρίνονται καὶ ἵνα προφυλάττονται ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἄλλων ζῶων, ὡς εἶναι ὁ λαγῶς, ἡ πέρδιξ, τὸ ὄρνυγιον, κ.τ.λ.

Περίεργον ὅμως φαινόμενον τοιαύτης προσομοιώσεως παρατηρεῖται καὶ παρὰ τοῖς ἰχθύσιν ἰδίως τοῖς ἐνύδροις **φυλλοπτέρυξ** καλούμενοις, τῶν ὁποίων τὰ βραγχιώδη μέρη εἰσι διατεθειμένα κατὰ μικροὺς θυσάνους, φέροντας τὸ σχῆμα τῶν φύλλων τῶν φυτῶν. Τὰ πάντα εἰσι παράδοξα ἐν τῷ ζῳῷ τούτῳ καὶ οὐδὲν σχεδὸν παρατηρεῖται ἐφάμιλλον παρὰ τοῖς ἄλλοις ἰχθύσιν. Ἡ φύσις ἐπροίκισε τοῦτο τοσοῦτον καταλλήλως, ὥστε ἀναμένον ἀνυπόπτως τὸν ἐχθρὸν του, οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ ἐξ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐναντι εἰκόνι παρατηρεῖται· οἱ ἰχθεῖς οὔτοι ὁμοιάζουσι πρὸς σκελετοὺς ἵππων ἢ θηρίων, οὕτω δὲ οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν μᾶλλον φοβοῦνται, ἀπομακρυνόμενοι αὐτῶν ἢ νὰ τὰ πλησιάσουν. Καὶ συνεπῶς ζῶσιν ἥσυχοι εἰς τὸ βασίλειόν των. Ἄφ' ἑτέρου φέρουσι καὶ ἀκάνθας, ὥστε καὶ ἂν ἤθελέ τις προσκρούσῃ εἰς τὰ ζῶα ταῦτα, νὰ φύγῃ ἀμέσως προτροπαδῶν. Ὡσαύτως ἡ οὐρὰ αὐτῶν εἶναι ἀκανθοειδής, δυναμένη ἐν ἀνάγκῃ νὰ πλήξῃ καταλλήλως τὸν ἐχθρὸν ἐν ὥρᾳ πάλης ἢ ἀμύνης.

Ἡ ἐνύδρος Φυλλοπτέρυξ διατῆται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νοτίου Αὐστραλίας καὶ ζῆ ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυκῶν, εἰς τὰ ὁποῖα προσαρμόζεται διὰ τῆς δρακτικῆς ἀκρας τῆς οὐρᾶς της καὶ τῶν ὁποίων ἔλαβε τὸ χρῶμα. Οἱ μακροὶ πλέοντες ἱμάντες αὐτῆς, οἵτινες πληροῦσιν ἀφ' ἑτέρου τὸ σῶμα, ὁμοιάζουσι καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὰ φυτὰ ταῦτα καὶ δυσκόλως τις τὰ διακρίνει ἀπ' ἄλλῶν. Τὰ μικρὰ ζῴφια, ἅτινα τῇ χρησιμεύουσιν ὡς τροφῇ, ἀνυπόπτως διέρχονται πλησίον της καὶ συνεπῶς εὐκόλως συλλαμβάνονται. Οὕτως ἡ φύσις ἐκπληροῖ τοὺς σκοποὺς της.

ΕΝΥΔΡΟΣ ΦΥΛΛΟΠΤΕΡΥΞ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

(Βίκτωρος Οὐγγῶ)

Ἡ ὕπερηφάνεια εἶναι λέων, ὁ ἐγωῖσμος τίγρις, ἡ ματαιότης γαλῆ.

Πολλοὶ φίλοι ὁμοιάζουσι μετ' ἡλιακὰ ὄρολόγια· δὲν σημειοῦν παρὰ τὸς ὥρας, τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος σὰς φωτίζει.

Διὰ νὰ εἶναι τις ἐντελῶς εὐτυχῆς δὲν ἀρκεῖ νὰ εὐημερῇ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀξίος εὐημερίας.

Ἡ ἀρετὴ κρύπτεται ὑπὸ πέπλον, τὸ ἐλάττωμα ὑπὸ προσωπίδα.

Ἡ τελεία γυνὴ ὁφείλει νὰ εἶναι βασίλισσα καὶ ὑπηρέτρια.

Ἡ καρδία τῆς γυναικὸς προσκολλᾶται μετ' ὅ,τι δίδει ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός· ἀποσπᾶται μετ' ὅ,τι λυμβάνει.

Εἶμαι ψυχὴ! Αἰσθάνομαι κάλλιστα, ὅτι ὅ,τι θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν τάφον δὲν θὰ εἶμαι ἐγώ. Ὅ,τι εἶμαι θὰ μεταβῇ ἀλλοῦ. Ὡ Γῆ, δὲν εἶσαι τὸ βάρβαρον μου!

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗΣ

Ἡ ὥραία Ἀριστομάχη ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ πλήθους μνηστήρων, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀρέσκη εἰς τὴν πλουσίαν νόμφνη. Ὁ δὲ πατήρ της διὰ νὰ δώτῃ πέραις ἀπεράσειε νὰ νυμφεύσῃ τὴν κόρην του μὲ ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὰ Πύθια τρία μεγάλα βραβεῖα. Τοῦ λυρικοῦ ἀσπιδότου, τοῦ δρόμου ταχύτητος καὶ τοῦ παγκρατίου. Ἦθελε δηλαδὴ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρην του ἄνδρα προικισμένον δι' ὥραίας φωνῆς, ἰσχυρῶν ποδῶν καὶ δυνατῶν χειρῶν.

Τὴν εἶδον τὰύτην πρῶτος ἔμαθεν ὁ νεαρὸς Σουβαρίτης Κριτόβουλος, ὅστις καὶ ἀπεφάσειε νὰ κατέλθῃ πρῶτος εἰς τὸν ἀγῶνα, πρᾶγμα λίαν παράδοξον καὶ τολμηρὸν, διότι ἡ πατρὶς του Σίβχρις δὲν ἐφημιζέτο, ὡς μορφῶσα καλοῦς ἀθλητῆς. Οἱ κάτοικοι εἶχον γίνει μαλθακοὶ ἐκ τῆς πολλῆς πολυτελείας καὶ ἀνίσως ἐτραγῶδου εὐχάριστα, ἐγυμνάζοντο ὅμως πολὺ ἄσχημα, διότι ἦταν πολὺ εὐτραφεῖς καὶ οὐχὶ ἄνδρες μυώδεις. Ἦσαν δροσεροὶ καὶ ροδόχροοι, ἀλλὰ δειλοὶ.

Αὐτὸς ὁ Κριτόβουλος ὁμοίαιε μᾶλλον πρὸς ὄρνιθον, παρὰ πρὸς λέοντα.

Ἐν τούτοις ἐπεβιάσθη ἐγκαίρως ἐπὶ τινος πλοίου, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, συμπραξαδὼν καὶ τὴν κιθάραν του, ὡς καὶ χρυσοῦν κρατῆρα, ἵνα τὸν προσφέρῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, ἔχων ὑπ' ἄφει του ὅτι οὐδεὶς θὰ ἐνίκα, ἀν μὴ πρότερον ἐξησφάλιζε τὴν εὐνοίαν τῶν Θεῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου εἶχεν ἐπιβιασθῆ καὶ ὁ διάσημος ἀθλητῆς Μίλων ὁ Κροτωνιάτης

καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἐπύκνωσαν νὰ παρατηρῶνται μετὰ δυστροπίαις.

Ἦσαν δὲ ἐντελῶς διάφοροι ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Ὁ Μίλων ἦτο πύκνωτος τὸ ἀνάστημα, μὲ ὀγκώδη καὶ ἐπιβλητικὰ μέλη, αὐχένα ταύρου καὶ κοιλίαν Παργαντοῦ, διότι ἐτρωγαν ὁ ἀθλιὸς ὡς θηρίον. Εἴκοσι πινάκια κρέατος ἐξηφνίζοντο ἐν τῇ κοιλίᾳ του εἰς ἕκαστον δεῖπνον καὶ τρεῖς ἀμφορεῖς οἴνου. Μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του κατέθραυε τὰ θρηναῖα τοῦ πλοίου, ἔπου ἐκάθητο καὶ περιπλέων εἶχε φωνὴν βροντώδη.

Ὅταν δὲ ὁ κολοσσὸς οὗτος ἔμαθεν, ὅτι ὁ θηλυπρεπὴς Κριτόβουλος ἐμελλε νὰ συναγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ παγκράτιον, ὁ χλευασμὸς τοῦ ἐξέσπασεν ὡς κεραυνός.

— Μυρμιδῶν ὅπου εἶσαι! τοῦ ἐκάλεσεν ἐνώπιον ὄλου τοῦ πληρώματος, πλησιάζων τὰς ὀγκώδεις ὀμοπλάτας του πρὸς τὸν πύκνωτα τοῦ Σουβαρίτου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ζηλοτυπία σὲ παρέσυρε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τριψῆς τὴν πυγμὴν σου πρὸς τὴν ἰδικὴν μου; Ἢ εἶναι ὠραῖον τὸ θέαμα. Ἄς προετοιμασθῶν νὰ γελάσω, ὦ! τί ὠραῖους μορφομοῦς θὰ κάμῃς, ὅταν ἐν προομιᾷ σου συντρίψῃ τοὺς δακτύλους μεταξύ τοῦ δεικτοῦ καὶ τοῦ λυχανοῦ μου! Ἀλλ' ὦ ἀσύνατε πυγματε, δὲν ἤξεύρεις πῶς εἶμαι καὶ τί δύναμαι νὰ κάμω;

Εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ σταματᾷ διὰ τῆς μῆδος χειρὸς του ἐν ἀρχῇ μὲ τέσσαρα ἄλογα.

Εἶμαι αὐτὸς ποῦ τρέχει ὄλο τὸ στάδιον μὲ ἓνα ταῦρον εἰς τοὺς ὄμους.

Εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ φωνεῖ μετ' ἓνα γρόνθον βοῦν καὶ τὸν τρώγει ἔπειτα ὀλόκληρον.

Εἶμαι ἐκεῖνος, ὅστις ἐκτείνων τοὺς βραχίονας, κρατῶ τὰς πτήλας ἐνός καταρρέοντος ναοῦ.

Ἐγὼ ξερρίζων δρυὲς, ξεκοιλιάζω λέοντας, κομματιάζω βράχους, ἀποσπῶ τὰ χάλκινα ἀγάλματα ἀπὸ τὰ βῆθη των καὶ τὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἀπλοῦν δίσκον.

Θ' ἀκούσης πολλὰ περὶ ἐμοῦ εἰς τοὺς Δελφοὺς, ὅπου ἐκέρδισα ἑπτὰ βραβεῖα, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου ἔλαβον ἕξ καὶ εἰς ἑλας τὰς πρωτεύουσας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔδωσα λαμπρὰς παραστάσεις. Ἢ ἴδῃς περὶ τῶν ναῶν τὰ χίλια ἀγάλματα ὅπου μοῦ ἀνήγειραν.

Καὶ τολμᾷς νὰ ἔχῃς τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ ἠμπορέσης νὰ μοῦ ἀμφισβητήσης τὴν δάφνην, ὦ ἄφρων!

Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὄλοι οἱ κωπηλάται ἐξέσπασαν εἰς γέλωτας, βλέποντες τὸν Κριτόβουλον. Αὐτὸς ὅμως ἀπαθῆς καὶ πολὺ εὐγενῆς ἀντὶ τὰ θυμώση, ἀπήντησε μὲ γλυκύτητα:

— Μὴ καυχᾶσαι τόσο Μίλων! Εἶναι γνωστὴ ἡ δύναμίς σου. Ἐν τούτοις θὰ ἴδωμεν.

Ἀλλ' ὁ ἀθλητῆς ἐτι ἐρεθισμένος ἀκόμη ἐξέβαλε τὸν χιτῶνα του διὰ νὰ δείξῃ τὸν βραχίονά του, κινῶν αὐτὸν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ὅτε δι' ἀκουσίου κινήματος ἔσπασε τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου καὶ ἐκ τοῦ τινάγμου ἔχασαν τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσαν ὄλοι κάτω ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, αὐτὸς δὲ ὁ Μίλων κυλισθεὶς, ἔσπασε τὰς κιγκλίδας μὲ τὸ βάρος του καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ δυστυχίαν του ἦτο κακὸς κολυμβητῆς. Αἱ πελώριοι χεῖρες του συνηθισμέναι εἰς τὸ νὰ συντρίβουν, ἐκτόπων τὴν θάλασσαν καὶ ἐσχημάτιζαν κύματα μεγάλα. Οἱ πλατεῖς ὄμοι του ἔσκαπτον τὰ ὕδατα καὶ ἐσχημάτιζον βαθεῖαν δίνην. Ἐβλεπαν τὰς στιλπνὰς σάρκας του νὰ ἐξογκοῦνται ὡς σῶμα ἵπποποτάμου καὶ τὸ πρόσωπόν του παραμορφούμενον νὰ ὠχρᾷ ἐκ τῆς ἀγωνίας. Ὁ δυστυχὴς ὁμοίαιε μὲ θαλάσσιον τέρας πνιγόμενον.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κριτόβουλος, τέλειος κολυμβητῆς, διηρωτάτο, ἀν ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὸν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλόν του νὰ πνιγῇ ἡσύχως, ἢ νὰ ἔκαμνε πρᾶξιν γενναίουφύχου, σώζων αὐτόν. Τέλος ὑπερίσχυσε ἡ φιλευσπαγγίκα καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἀλλὰ μεγίστη ἀμνηχανία τὸν κατέλαβε. Πόθεν ἔπρεπε νὰ πιάσῃ τὸν Μίλωνα διὰ νὰ τὸν σύρῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου; Ἀπὸ τὰ μαλλιά; Ὁ Μίλων ἦτο κουρευμένος. Ἀπὸ τὸν βραχίονα; εἶχε πολὺ ὀγκώδεις τοιοῦτους. Ἀπὸ τὸ δέρμα τῆς πλάτης του; Ἀλλ' ὁ Μίλων παντοῦ παρουσίαζεν ὀγκώδεις ὀλισθηρὰς ἐπιφανείας. Ἐν μόνον εἶρε. Νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὰ ὕδα. Ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ τὸν ἀναβιάσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἠναγκάσθη ὁ Μίλων νὰ ἀνυψωθῇ διὰ τοῦ βαρούλικου ἀπὸ τῶν ὤτων του. Καὶ οὕτω συνετελέσθη αἰσιῶς τὸ ταξείδιον. Δυστυχῶς τὰ ὕδα του εἶχον λάβει τρομακτικὰ διαστάσεις καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐνδύζου ἀθλητοῦ ἦσαν κρεμασμένα δύο ταινίαι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν δὲ τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ οἱ κωπηλάται ἔπαυσαν νὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος τοῦ Μίλωνος. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν ὄρμον τῶν Κυρῶν, εὗρον τοὺς στόλους ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ὡς καὶ πολλὰς προετοιμασίας διὰ τὴν ἐορτήν. Οἱ προσκυνηταὶ ἐβάδιζον κατὰ μῆκος τοῦ Πλειστοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸν ὅποιον ἐξετείνετο τὸ ἵπποδρόμιον. Εἰς τὸ βάθος ἐφαίνετο ὁ Παρνασσὸς καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους οἱ Δελφοὶ, μὲ τὰς σειρὰς τῶν οἰκιῶν καὶ τὸν περίχρυσον ναόν.

Πομπαι διέσχισον τὴν πεδιάδα...

Καθ' ὁδὸν διεσταυροῦντο ἀπειροὶ πομπαι καὶ ὀμάδες βραδέως διασχίζουσαι τὴν πεδιάδα. Ἦσαν χοροὶ κορασιδῶν καὶ παιδῶν ἐστεφανομένων δι' ἀνθέων. Σειρὰ ἀμαζῶν ἐπὶ τῶν ὀπίσθων παίδες, γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἔψαλλον. Ἦσαν τὰ θεωρικὰ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Σάμου, τοῦ Ἀργούς, τῆς Χίου, τῆς Κορίνθου καὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἐστελλοῦσαν ὄρωρον διὰ τὸν Ἀπόλλωνα. Ἦσαν ἐπίσης καὶ θίασοι ἀκροβατῶν ἐκ Φοινίκης, παλαιστῶν ἐκ Καπαδοκίας, παίχται ποτηριῶν, μάγοι θεραπευταὶ καὶ πτηνοπῶλαι, φέροντες ποικίλλα εἶδη πτερωτῶν διὰ τὰς θυσίας.

Ἐξ ἐνός φορείου κατῆλθεν ὁ ποιητῆς Θεόγνις, σοβαρὸς καὶ ἄγριος, ὡς σοφός.

Ἐξ ἄλλου κατῆλθεν ὁ Ἀνακρέων, σχεδὸν ὅμοιος πρὸς τὴν σοβαρότητα, ἀλλὰ ἐστεφανωμένος διὰ ῥόδων.

Ὅταν δὲ ἀμφοτέρω εἶδον τὸν Κριτόβουλον μὲ τὴν κιθάραν ἐπ' ὤμου ἐπλησίασαν:

— Μήπως εἶσαι καὶ σὺ εὐνοούμενός τις τῶν Μουσῶν, ἠρώτησαν.

— Τὰς λατρεύω, ἀπήντησεν μετριοφρόνως καὶ τρέχω πλησίον τῶν ἐμπνευσμένων ψαλτῶν.

— Τότε νεαρὲ ἀγνωστε, θὰ εὐφρανθῆς ὅταν ἀκούσης τὸν Θεόγνιν, ψάλλοντα τὰς θεσπεσίας τροφάς του.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἄλλος, εἶμαι ὁ Ἀνακρέων ποιητῆς τῶν τρελλῶν βακχικῶν ἀσμάτων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήλθεν εἰς ἀθλητῆς γυμνός, τρέχων ὡς δορκὰς καὶ μετὰ δυσκολίας μεγάλης ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους θαυμαστῶν του.

— Εἶναι ὁ Στυμβρότος! Εἶναι ὁ Στυμβρότος, ἀνέκραζον, ὁ διάσημος δρομεύς, ὅστις δωδεκάκις τρέχει τὸν γύρον τοῦ σταδίου εἰς δώδεκα λεπτά, χωρὶς νὰ κουρασθῇ.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὸν μιμηθῶ, διενόηθη ὁ Κριτόβουλος.

Ἐν τούτοις μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πολύφρονος διὰ νὰ τοῦ δηλώσῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ

Μυρμιδῶν ὅπου εἶσαι.....

συμμετάσχη του αγώνος δια την χειρα της ὤραςίας Ἀριστομάχης. Τόσον δὲ εὐχαρις ἦτο, ἀδρόφρων καὶ μὲ τόσον λεπτοῦς τρόπους, ἡ φωνή του ἦτο τόσον γλυκεῖα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του τόσον ἐκφραστικοί, ὥστε ἡ Ἀριστομάχη εὐθὺς ἀμέσως τὸν συνεπάθησεν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μόλις τὴν ἀντίκρυσεν, ἔμεινεν ἐκπληκτος. Ἦτο ῥαδινὴ ὡς ἀκτίς ἡλίου, δροσερὰ ὡς νεοκοπέν ῥόδον καὶ λιγερά ὡς νύμφη δάσους.

Ὅταν δὲ ἀπεχωρίζοντο, ἐκείνη τῷ εἶπε ὅπως σιγαλῶς:

— Προσπαθήσατε νὰ νικήσετε.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος μου πόθος. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώσω;

— Συμβουλευθῆτε τὴν Πυθίαν.

Μετέβη λοιπὸν ὁ Κριτόβουλος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ προσφέρῃ τὸν κρατῆρα του, ἀφοῦ προηγουμένως ἐλούσθη εἰς τὴν πηγὴν τῆς Κασταλίας. Ἐστεφανωμένος ἔπειτα διὰ δάφνης, διήλθε πρὸ τῶν 4,000 ἀγαλμάτων

Οἱ δομοεῖς ὀλισθαίνουν καὶ ἐπιπτουν

τῶν ἀθλητῶν νικητῶν, πρὸ τοῦ χρυσοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων, τῶν ἀναθημάτων καὶ τῶν στηλῶν. Τέλος ἔφθασε πρὸ τοῦ χαματος, ἐξ οὗ ἀτμοὶ ἀναδίδοντο καὶ ἐφ' οὗ ὕψοστο τρίπους. Μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἡ ἱέρεια, ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη. Οἱ ἱερεῖς τὴν ὑπεστήριζον διὰ νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ τρίποδος. Ἐκεῖ δὲ ζαλισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀτμῶν ἤρχισε νὰ παραληρῇ. Ὁ Θεὸς ὠμίλει διὰ τοῦ στόματός της.

Ὁ Κριτόβουλος εἶχεν ἐρωτήσῃ τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐνίκα τὸν Μίλωνα εἰς τὸ Πιγκράτιον, τὸν Στυμβρότων εἰς τὸν δρόμον, τὸν Ἀνακρέοντα καὶ τὸν Θεόγινον εἰς τὸ λυρικὸν ἄσμα. Ἡ δὲ Πυθία τῷ ἀπεκρίθη. «Γαλή! Δέρμα! Πόδες! Πυγμαί! Βάρος! Κρανίον! Κόμη!»

Οἱ δὲ ἱερεῖς ἐπεξήγησαν τὸν χρησμὸν οὕτω: «Ὁ Μίλων θὰ νικηθῇ ἂν ὑπὸ τὸ δέρμα του ὑπάρχη γαλή.

Ὁ Στυμβρότος, ἂν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὰς πυγμὰς τεθῶσι βάρη.

Οἱ δύο ποιηταί, ἂν τὰ κρανία των στεφθῶσι διὰ κόμης.

Ὁ πτωχὸς Κριτόβουλος ἐξῆλθεν ἀπηλπισμένος, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ προφητεία καὶ σπεύσας πρὸς τὴν Ἀριστομάχην, ἤρχισε νὰ κλαίῃ μετ' αὐτῆς. Τέλος ἐκείνη ἔλαβε περισσύτερον θάρρος καὶ τῷ εἶπε:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι. Πρέπει νὰ νικήσωμεν τὰ ἐμπόδια διὰ τεχνάσματος.

* *

Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῶν αγῶνων, τὸ Στάδιον ἐπληρώθη ὑπὸ ἀλείρου κόσμου. Πρῶτον ἤρχισεν ὁ δρόμος. Ἐξήκοντα νέοι μὲ χιτῶνα ἐλαφρὸν καὶ γυμνόποδες παρουσιάσθησαν μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Στυμβρότος, ὃν ἐπεφήμησεν ἐνθουσιωδῶς τὸ Στάδιον. Ἀπεναντίας ἐγέλασεν εἰς τὴν θέαν τοῦ Κριτοβούλου, περιβεβλημένου ἐντὸς χονδροῦ σάκκου φουσκωμένου, χρησιμεύοντος ὡς χιτῶνος.

Μόλις ἤχησεν ἡ σάλπιγξ ἐρρίφθη ὡς βέλος ἐμπρός, ἐνῶ οἱ λοιποὶ τεχνικῶς ἔβαινον μετριώτερον, φυλάττοντες τὰς δυνάμεις των διὰ τὴν τελευταίαν στροφὴν.

Πράγματι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξηντλεῖτο ὁ Κριτόβουλος, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπλησίαζον νὰ τὸν φθάσουν, πρὸ πάντων ὁ Στυμβρότος. Ἀλλὰ τότε ὁ Κριτόβουλος ἔλυσε τὴν ζώνην του καὶ μυριάδες σφαιριδίων ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ ἔδαφος. Ἦσαν πιζέλια, τὰ ὁποῖα ἐκύλιον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Στυμβρότου καὶ τῶν ἄλλων, εἰσέδουσαν εἰς τοὺς δακτύλους των καὶ πάντες ὀλίσθαινον καὶ ἐπιπτον διαρκῶς, μέχρις οὗ ὁ Κριτόβουλος ἐνίκησεν.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ ὥρα τῶν λυρικῶν ἀσμάτων, ὅποτε ἔπρεπεν ἕκαστος νὰ ἔχη συνθέσει ὁ ἴδιος ποιήματα, τὸ ὁποῖον νὰ ψάλλῃ, ἐλεύθερος ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὄργανου. Ἐξήκοντα τρεῖς ποιηταὶ παρουσιάσθησαν, μὲ λύρας, φόρμιγκας, ἐπταχόρδους, βαρβίτους, κύμβαλα καὶ διάφορα ἄλλα ὄργανα.

Οἱ ἐξήκοντα πρῶτοι ἔψαλλον ὅλοι τὴν δόξαν τοῦ Ἀπόλλωνος, νικήσαντος τὸν ὄφιν Πύθωνα. Ἀλλὰ τὸ ἄσμα τοῦτο ἤκουον καθέκαστον χρόνον ἐπαναλαμβανόμενον καθ' ἕλους τοὺς ρυθμούς, δωρικόν, λυδικόν, φρυγικόν, οὕτως ὥστε ἔχασμῶντο ἀπελπιστικῶς ἐκ τῆς ἀνίας, ὅτε ἔφθασεν ἡ σειρά τῶν δύο μεγάλων ποιητῶν.

Ὁ Κριτόβουλος ἐγνώριζεν ὅτι αὐτοὶ μεταξύ των ἐμισοῦντο, ἐπῆγε λοιπὸν καὶ τοὺς ἐπεσκέφθη προηγουμένως καὶ εἰς ἀμφοτέρους ἀνεκοίνας τὴν προφητείαν τῆς Πυθίας, ὅτι: «ἐκεῖνος θὰ ἐνίκα, τοῦ ὁποίου τὸ κρανίον θὰ ἐστέφετο ὑπὸ κόμης».

Τότε ἀμφοτέροι οἱ ποιηταὶ ἔτρεξαν πρὸς τοὺς μάγους, διὰ νὰ προμηθευθῶσιν ἀλοιφὰς

διὰ τῶν ὀπείων καὶ τὰ μᾶλλον ἀνυπότακτα κρανία ἀπέκτων τριχῶν.

Μὲ τὴν πρώτην λοιπὸν συνάντησιν των ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ ἐναγκαλισθῶσιν ἀλλήλους μὲ θερμὰς διαχύσεις ἐκ συναδελφικῆς ἀφρόιητος, φροντίζοντες ἕκαστος νὰ περιαλοίφῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄλλου διὰ τῆς θαυματουργοῦ πομάδος, ἣν εἶχον ἀλοιφῆσαι εἰς τὰς χεῖρας των.

Πρῶτος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ὁ Θεόγινος, ὅστις χαιρετίσας τὸ κοινὸν ἤρχισε νὰ ψάλλῃ:

Φρόνιμοι εἶναι ὅσοι τὴν ὀργὴν των,
νὰ κρατήσουν ἡμποροῦν. . . .

Ἀλλὰ ὁ λεπτὸς χνοὺς τοῦ κρανίου του ἤρχισεν ἀποτόμως νὰ μεγαλώνῃ καὶ μετ' ὀλίγον μακροὶ πλόκαμοι ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πρὸς τὰς χορδὰς τῆς λύρας του. Ἐκπληκτος ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐγινε παίγνιον τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ μένεα πνέων ὀρμῆ κατ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἦτο εἰς κλ-

Ὁ Κριτόβουλος νικητὴς τῶν αγῶνων πρὸ τῆς Ἀριστομάχης.

λιτέραν κατάστασιν. Ὑπὸ τὸν ἐκ ῥόδων στέφανον πλόκαμοι παχεῖς εἶχον καταπέσει καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ.

Τότε ὁ τρομερὸς Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἐνδεδυμένος ὡς Ἑρακλῆς ἐπλησίασε τὸν Κριτόβουλον καὶ τῷ εἶπε:

— Φυσικὰ πολὺ εὐκόλο θὰ κερδίσης τὸ βραβεῖον τοῦ ἁσματος, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀπεσύρθησαν. Ἀλλὰ σκέψου ὅτι τὸ Πιγκράτιον σὲ ἀναμένει. Ἐκεῖ θὰ ταφοῦν οἱ θρίαμβοί σου.

Ὁ Κριτόβουλος τῷ ἀπήντησε:

— Τὸ νὰ μὲ νικήσης θὰ ἦτο πράγμα ἀδοξὸν δι' ἐσέ, διότι ἔχης ἔως τώρα ἄλλους πολὺ ἰσχυροτέρους καταβάλλει. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἐπεζήτητον νέας δάφνας, διὰ νὰ ἐκπλήξω τὸν κόσμον. Σὺ εἶσαι εὐγλωττος, καλλίφωνος. Ἡ φωνὴ σου εἶναι ὑπέροχος, διατὶ δὲν λαμ-

βάνεις μέρος εἰς τὸ ἄσμα; Ὅποια τιμὴ νὰ λέγουν ὅτι ὁ Μίλων εἶναι ἀκατάβλητος καὶ ἔχει θεῖον λάρυγγα;

Ὁ Μίλων εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦς, φουσκωθείς ὡς Ἰνδιάνος, ἤρπασε μίαν λύρην, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ διὰ μιᾶς φωνῆς ἐντόνου ὡς κεραυνοῦ. Αἱ χορδαὶ ἐθραύσθησαν ὑπὸ τοὺς δακτύλους του καὶ τὸ ἄσμα του ὁμοίωζε πρὸς συναυλίαν βατραχῶν. Τὸ πλῆθος ἐγέλα, ἐφώναζε καὶ τέλος τὸν ἐλιθοβόλησεν ἀγρίως διὰ γεωμήλων, ἐνῶ ὁ Μίλων κατησχήμενος ἐτράπη εἰς φυγὴν, φωνάζων:

— Δυστυχῶς ἔχω εἰς τὸν λάρυγγά μου μίαν γάταν!

Ἴδου λοιπὸν, ὅτι καὶ δι' αὐτὸν συνεπληρώθη ἡ προφητεία. Καταγέλαστος καὶ ὁ Μίλων ἀπεσύρθη τῶν αγῶνων, ἐνῶ ὁ Κριτόβουλος ἐξῆλθε νικητὴς καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ὁ Πολύφρων ἦτο ἐνθουσιασμένος, ἡ δὲ Ἀριστομάχη ἐκρυπτε τὴν συγκίνησιν της ὑπὸ τὸν πέπλον της.

I. ΓΚΩΤΙΕ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μὲ τὴ χαρὰ πετοῦνε τὰ πουλιὰ
Ἀπάνου στὸν αἰθέρα
Δὲν καύουν νᾶνε χαρωπά,
Ἀπὸ μιὰ ὡς ἄλλη μέρα!

Τὰ βλέπεις νὰ πετοῦνε στὰ κλωνιά,
Ἀκούραστα, ποτὲ θλιμμένα
Γλυκοτραγοῦδια πλέκοντας τετανά,
Στὴ Φύση χαρισμένα!

Αὐτὴ τὴ χάρι ὁ καθένας τὴ ζητᾷ.
— Ἀς τρέξῃ νὰ τὴ φθάσῃ—
Δὲ θὰ μπορέσῃ ὅμως ποτὲ
Κι' ὡς ἔχῃ φτερά γιὰ νὰ πετάσῃ.

Κύριος

ΠΟΛ. Α. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ Νεοεραφεῖς Μνημα

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΜΑΡΗ

Παιδί τῆς μουσῆς ὀρφανό!
Τριφύλι μαγαμένο . . .
Πουλί ποῦ πάντα ἐψαλλες,
Μὲ χεῖλι πικραμένο.

Τριαντάφυλλο κατάχλωμο,
Καὶ τοῦ ἀγροῦ λουλουδι.
Ἦτον τοῦ πόνου στέναγμα,
Τὸ κάθε σου τραγοῦδι. . .

Εἰς τὸ νοκτὸ τὸ μνημᾶ σου,
Γαυρόφαλα σκοραπίζω,
Καὶ μὲ τὴ λύρα μου πικρά,
Πικρά, γιὰ σέ, δικαίως.

ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ

Όσοι έχουν καιρόν να επισκεφθῶν τὴν πλκλιάν νεκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ εὑρεθῶν πρό νόος νέου καὶ ὠραίου κόσμου, ἀντλήσαντος, νομίζει τις, ἀπὸ τὸν γύρω θάνατον τὴν ζωὴν.

Τὰ νοσταλγικὰ μνημεῖα τοῦ Κεραμεικοῦ ἀνίστανται εἰς νέαν ὑπαρξίν καὶ αἰ λησμονημένα σικαὶ κρηθένων, αἱ ὁποῖαι ἀποχαιρετοῦν τὰ προσφιλῆ κοσμήματά των, ἱππέων, οἱ ὁποῖοι λογιζοῦν τὸν ἐχθρόν, πλκλιῶν Ἀθηναίων ἀποχαιρετῶντων τοὺς φιλάτους των, ἐπανευρίσκουν ἐκπληκτοὶ τοὺς χαμένους βωμούς των.

Εἰς Γερμανὸς σοφὸς πρό τεσσάρων ἐτῶν ἀνεκάλυψε κατὰ τύχην, ὅτι τὸ ἀνασκαφέν ἔδαφος δὲν ἦτο τὸ παλαιὸν τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ὅτι τὰ μνημεῖα, ἅτινα ἦσαν τότε σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δρόμου, εὑρίσκοντο ἄλλοτε πολὺ ὑψηλότερα, προσλαμβάνοντα οὕτω ἀσύγκριτον μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβολήν. Δοκιμαστικὰ ἀνασκαφὰ ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία παρέσχεν ἀμέσως εἰς αὐτὸν γενναιοφρόνως τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του.

Πράγματι τὸ νέον ἔδαφος καθωρίσθη ἐπακριβῶς, ἀνεκαλύφθησαν οἱ στερεοβάται, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἴδροντο τὰ μνημεῖα, ἀνεγνωρίσθησαν δὲ οὐ μόνον ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν πλειστων, ἀλλὰ καὶ τὰ κοσμήματα, ἅτινα ἐκάλλυνον αὐτὰ.

Φίλοι κατόπιν τοῦ ξένου ἀρχαιολόγου, ἰδίᾳ μία κυρία θαυμάστρια τοῦ ἀρχαίου κόσμου, προσέφεραν τ' ἀναγκαῖα πρὸς ἀναστήλωσιν τῶν μνημείων, καὶ ἡ νεωτέρη τέχνη ἤλθεν εἰς περισυλλογὴν τῆς ἀρχαίας, συμπληροῦσα καὶ ὑποστηρίζουσα αὐτήν.

Νεαὶ πλίνθοι, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀρχαίων, συνεπλήρωσαν τὰ κράσπεδα, τὰ περιτοιχίσματα διωρθώθησαν, αἱ βαθμίδες ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἤδη τὸ περικκλῆς ἀνάγλυφον τῆς Ἥγησοῦς, οἱ Λουτροφόροι, ὁ περίβολος τῶν Ἑρακλειωτῶν, ὁ θαυμάσιος Δεξιλέως, εἰς τὸ ἀρχαῖον των ὕψος, περίοπτα, ἐπιστημότερα, μακρυνότερα ἀτενίζουσιν τοὺς αἰῶνας με ἐντελῶς ἀλλοίαν μορφήν.

Δὲν εἶνε δὲ μόνον αὐτὸ τὸ ὄφελος τοῦ ἔργου. Ἐκ τῆς ἐξακολουθήσεως ἀνασκαφῆς σπουδαιότατα τοπογραφικὰ σημεῖα ἐσκαφη-

σθησαν καὶ πλείστα εὐρήματα ἐσημειώθησαν. Π. χ. τὸ ἱερὸν τῶν Τριτοπατῶν, ἡ διαδρομὴ τοῦ Ἡριδανοῦ, ἐρείπια δημοσίων οἰκοδομημάτων, τέλος δὲ περιεργότατα ὄστρακα — αἱ πλκλιῶν ψ ἢ φ ο — διὰ τῶν ὁποίων διενηροῦντο οἱ ἐξοστρακισμοὶ τῶν σημανόντων καὶ ὑπόπτων πολιτῶν.

Τὰ ὄστρακα αὐτὰ δὲν ἔχουν βεβαίως καμμίαν σχέσιν πρὸς τὰ σημερινὰ σφαιρίδια. Εἶνε ἀπλᾶ τεμάχια πῆλινα, ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ἐπιχρίσματος τῶν ὁποίων, ἐνίοτε με ἀρκετὰς ἀνορθογραφίας, ἐχαράσσετο τὸ ὄνομα τοῦ ὑψηφίου πρὸς ἐξοστρακισμόν.

Ἐλάχιστα τοιαῦτα μέχρι τοῦδε ἦσαν γνωστά, δύο τρία μόλις, διὰ τῶν εὑρεθέντων δὲ πλουτίζεται καταπληκτικῶς ἡ ἀρχαιολογία εἰς τὸ ζήτημα αὐτό.

Ἡ ἀνεύρεσις των ἐγένετο παρὰ τὸ ἱερὸν τῶν Τριτοπατῶν, ἐντὸς τῶν ἐπιχώσεων, εἰς ἰδιαιτέρον στῶμα χώματος, ῥιφθὲν κατὰ τύχην φαίνεται ἐκεῖ, ἀναφέρονται δὲ εἰς δύο ἢ τρία ὀνόματα κάποιου Δημοσθένους, ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους, ἄλλου τινὸς Κλειδίπου κτλ.

Ἐκτὸς τῶν πολυπληθῶν δακρυχόων, ληκύθων, ἀμφορέων καὶ τεμαχίων νεκρικῶν δαχείων, εὑρέθησαν καὶ πλείστα κάλλει ὀρειχάλκινοι, ὧν μίαν, μεγάλου μεγέθους, ἡ καὶ κάλλιστα πασῶν διατηρουμένη, σώζει ἀλόμην εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὰς ταινίας, δι' ὧν ἐσκεπάζοντο τὰ ὄστα τοῦ νεκροῦ.

Αἱ ἀνασκαφαί, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Μπρύνερ, θὰ ἐξακολουθήσουν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπιμελεστάτου ἐφόρου κ. Οἰκονόμου, ὅστις διηυθέτησε καὶ τὸ οἰκοδομηθὲν μικρὸν Μουσεῖον τοῦ Κεραμεικοῦ.

Δυστυχῶς ὁ καισικὸς τῆς Ἀγ. Τριάδος, ὁ κρύπτων τίς οἶδε τίνα ἀνεκτίμητα κειμήλια, μένει ἀκόμη αἰώνιος, ὅπως ὁ καιρὸς, εἰς τὴν θέσιν του, οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἐλπίς ν' ἄρῶσιν οἱ δυνάμενοι τὸ πνεῦμα των μίαν στιγμὴν ὑπεράνω τοῦ περιβάλλοντος, νὰ συγκινήθωσι διὰ τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν περὶχώρησιν τοῦ μέρους εἰς τὰς ἀνασκαφάς.

Καὶ δυστυχῶς ὄχι μόνον τοὺς ἐπιστήμους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνεπιστήμους ἀκόμη φαίνεται ὅτι ἀφίνουν ἀπαθεῖς αἱ ὠραῖαι αὐταὶ ἐργασίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἐν τούτοις ὀφείλομεν καὶ ἐλευθερίαν καὶ ὑπερξίν καὶ τιμὴν.

Τόσα καὶ τόσα κληροδοτήματα σκορπίζονται καθημερινῶς εἰς διάφορα φιλκνθρωπικὰ ἱδρύματα, εἰς κανενὸς ὅμως τὴν ψυχὴν δὲν ὀμιλεῖ ἡ φωνὴ τοῦ πλκλιῶν κόσμου, ὅστις μένει θηκμένος ὑπὸ τὰ χῶματα τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀρχαία Ἀγορὰ, ἡ ἔχουσα ἀπείρω μείζονα σημασίαν τοῦ Φόρουμ τῆς Ρώμης, καίμαται ἀκόμη ὑπὸ τὰς παλαιοκατοιχίας τῶν Χελιωτικῶν καὶ τῆς Βλατσαροῦς, ἡ Ρωμαϊκὴ Ἀγορὰ ἀνζμένει τὴν σκαπάνην ὑπὸ τοὺς ἐρειπωμένους τοίχους τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρτοποιεῖου. Θησαυροὶ δὲ ἀξίως καὶ κάλλους θὰ περιμένουν ἴσως γενεὰς ἔως οὐ ἔλθουν ἀντι μικρᾶς δαπάνης εἰς τὸ φῶς.

Ἐδέδοτο, ζένη τις Γερμανίς, νὰ ἔλθῃ χορηγὸς εἰς ἀναστήλωσιν τῶν μνημείων τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κεραμεικοῦ... Καμμιάς ἄρα Ἑλληνίδος ἡ ψυχὴ δὲν θὰ ἐπιλοδοῖε νὰ συνδέσῃ οὕτω καὶ τὸ ὄνομά της;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Η ΑΣΒΟΛΗ ΤΟΥ ΔΟΝΔΙΝΟΥ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε πῆλκρος ἀσβόλης, ἰδίως εἰς τὰ περίξ τῶν βιομηχανικῶν μεγαλοπόλεων, λόγω τῆς πληθώρας τῶν ἐργοστασίων καὶ τῶν ἀκαταπαύστως ἐξερευγομένων τολύπας μαύρου καπνοῦ καπνοδόχων. Ἀπὸ ἐτῶν δὲ οἱ Ἀγγλοὶ καταγίνονται εἰς συλλόγους καὶ ἐταιρείας, με τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τοῦ προβλήματος, πῶς θὰ βελτιωθῇ ἡ κατάσταση αὐτή, πῶς θὰ κατορθωθῇ κάποια ἀπαραίτητος, βαθμιαία καὶ σχετικὴ ἐκκαθαριστοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος με τὸν ὅποιον ζοῦν.

Ἡ σχετικὴ ἐρευνα ἤρρησεν ἀπὸ στατιστικᾶς περὶ τοῦ ποσοῦ ἀσβόλης, ἡ ὁποία πίπτει εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀπεδείχθη ὅτι εἰς τὸ Λῆδς, κατὰ τετραγωνικὸν μίλιον (μ. = 1606 μέτρα), ἐπικάθηται ἐτησίως 25 τόννοι ἀσβόλης εἰς τὰ περίχωρα καὶ 839 τόννοι εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Ἐν Δονδίνῳ οἱ ἀριθμοὶ ποικίλλουν ἀπὸ 58 τόννων ἐν Salton (Sarrey) μέχρι 426 τόννων εἰς Old Street εἰς δὲ τὴν Γλασκῶβην φθάνει κατὰ τετραγωνικὸν μίλιον εἰς 820 τόννους. Αἱ τρεῖς πόλεις μαζῇ στολιζοῦνται ἐξ ἰδίων κατ' ἔτος με ἀσβόλην 40 χιλιάδων τόννων. φθάνει δὲ ἡ μαύρη αὐτὴ βροχὴ ἐτησίως διὰ τὸ Ἠνωμένον Βασίλειον εἰς 300 χιλιάδας τόννων.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εὑρέθησαν κατὰ διαφόρους μεθόδους. Εἰν τὸ Λῆδς παραδείγματος χάριν, ἔγιναν ἀναλύσεις μαύρης βροχῆς συλλεγείσης εἰς διαφόρους σταθμοὺς, εἰς δὲ τὴν Γλασκῶβην ἐχρησιμοποίηθησαν εἰδικὰ σκοποδοχεῖα κτλ., χωρὶς ἐννοεῖται ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον νὰ εὑρεθῇ τὸ σύνολον τῆς διαχύτου εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ ἐπικαθημένης εἰς τὸ ἔδαφος ἀσβόλης. Ὑπελογίσθη ὅμως ἀσφαλῶς, ὅτι ἐτησίᾳ κατανάλωσις 132 ἑκατομμυρίων τόννων καυσίμου ὕλης ἐν γένει εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποφέρει 2,426 000 τόννους ἀσβόλης! Ἀριθμὸς ἀληθῶς καταπλη-

κτικὸς εἶναι βέβαιον ὅτι ἔχει καὶ τὰ κατὰ τῆς ἡ καπνία. Διατηρεῖ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀπορροφῶσα ἐν καιρῷ ἡμέρας τὴν περισσότερο θερμότητα καὶ συγκρατοῦσα τὸ πλείστον αὐτῆς τὴν νύκτα· ἀποτελεῖ ἐπομένως ἀριστον προφυλακτικὸν στῶμα διὰ τὰ δημητριακὰ τὴν ἀνοιξιν. Ἐπὶ πλέον ἀραιώνει τὰ ὑπερβαλλόντως πυκνὰ εἰς γεωλογικὴν σύστασιν ἔδαφην διὰ τὴν καλλιέργειαν, ἀποδιώκει δὲ τοὺς κῶχλιας καὶ φονεῖ τὰ ἔντομα τέλος συντελεῖ εἰς εὐφορίαν χάρις εἰς τὸν πλοῦτον τοῦ ἀζώτου, τὸ ὅποιον παρέχει ἐν ἀναλογία 2—8 τοῖς ἑκατόν, ἀξίας δηλαδὴ 30—125 φρ. κατὰ τόννον.

Ὅλ' αὐτὰ ἐν τούτοις δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ καταπιῶν τὰς ἐναντίον τῆς διαμαρτυρίας. Οἱ περισσότεροὶ ἀντιτείνουσιν, ὅτι δὲν ἔχουν δημητριακὰ, ὅτι ἡ καπνία καίει καὶ καταστρέφει τὴν βλάστησιν τῶν ἄλλων φυτειῶν των, ὅτι εἶναι ἀμείλικτος ἐχθρὸς πάσης πρασινάδας, καὶ ὅτι, φονεύουσα τὰ ἔντομα καὶ ἄλλα παράσιτα, καθιστᾶ προβληματικὴν τὴν διατήρησιν τῶν τόσον ἀγαπατῶν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς πτηνῶν.

Ἐπὶ πλέον μολύνει τοὺς πνεύμονας, τοὺς ρῶθῶνας, τ' ἀσπρόρροχα, τῆς τουαλέττες, τὰ διάφορα διαμερίσματα τῶν συνοικιῶν. Καθιστᾶ ἐπιβεβλημένην τὴν ἀλλαγὴν δύο καὶ πολλάκις τριῶν φαικῶν καθ' ἡμέραν! Ἐκλύει δὲ διαρκῶς μεταλλικὰ ἀέρια, τὰ ὁποῖα σκοουριάζουσιν τὰς διαφόρους τεχνικὰς ἐγκαταστάσεις καὶ φθείρουσιν τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰς ἀμμοκονίας.

Ἐν γένει ἡ καπνία χαρακτηρίζεται ὡς μᾶστιξ, ἀληθινὴ πληγὴ τοῦ Φαραῶ, τίποτε ὅμως ἀκόμη ἀποτελεσματικὸν δὲν ἐπετεύχθη πρὸς περιορισμὸν τῆς.

Ω.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Κάτου ἀπ' τὰ ψηλὰ τὰ δένδρα κείνα
Ποῦ γύρω τους ἀπλόνανε ἰσκιὰδα,
Τριαντάφυλλα ζευγαρωτὰ καὶ κρινὰ
Ἀνθίζανε στοῦ ἡλίου τὴ λαμπράδα,

Καὶ κεί κοντὰ μιὰ βροσί μαρμαρῆνια
Μὲ τὰ νερά τῆς κείνᾳ τὰ τροχούμενα,
Στὰ στῶματα τῆς γῆς τὰ χοροτάγνια
Χοροπηδοῦσαν τὰ πούλια χροούμενα.

Στὸ μέρος κείνο ὁ Δῆμος τὴ Μαργιώ
Μὲ ἔρωτα ἀληθινὸ εἶχε ἀγαπήσει,
Πεντάμορφη κοπέλλα στὸ χωριὸ
Καὶ δὲν μποροῦσε τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του νὰ
[σβύσει.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου κ' ἂν αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε
Δὲν εἶχε ὁ δόλιος διόλου ἀκόμα νοιώσει,
Πῶς ἡ Μαργιώ τὴν πρώτη τῆς ἀγάπη δὲν ἔε-
[χνοῦσε
Ἀφοῦ σὲ ἄλλο νεῖδ τὴν καρδιά τῆς εἶχε δώσει...

Χ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΣΑΠΦΩ ΘΕΙΑΦΗ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπάρχει πρὸ καιροῦ ἡ Μουσικὴ Ἐταιρεία ὃ «Ὀρφεὺς» τῆς ὁποίας ἡ φωτεινὴ δράσις πολλαχῶς θαυμάσθη. Ἦδη ἐνθαρρυνθὲν τὸ Συμβούλιον ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ Ὀδείου του, ἱδρυσεν πρὸ τινος καὶ ἕτερα δύο τμήματα διὰ δεσποινίδας καὶ παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας ἃς συνήτησεν, ἡ ἰδέα αὐτῆ ἐκρίθη ὁμῶς πολὺ ἐπιτυχῆς. Τὸ τμήμα τῶν δεσποινίδων διευθύνει ἡ εὐπαιδευτος δεσποινὶς Σαπφῶ Θειάφη διδάσκουσα βιολίον καὶ μανδολίνον μὲ τὴν μεθοδικότητα καὶ ζήλον, ὥστε ἀπέκτησε ἀμέριστον τὴν συμ-

πάθειαν καὶ ἐκτίμησιν τῆς Ἀλεξανδρινῆς κοινωνίας. Καὶ δὴ τοὺς τοσοῦτους μόχθους ἡ Δις Θειάφη ἀφιλοκερδῶς παρέχει πρὸς τὴν Ἐταιρείαν, ἀποβλέπουσα μόνον εἰς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν ταύτης.

Θὰ ἦτο ἐν τούτοις μεγάλη παράληψις ἂν δὲν ἀνεφέρομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρείᾳ ταύτῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς Κλειῶ, διδάσκουσαν θεωρητικὰ μαθήματα καὶ τὸν ἀδελφὸν τῶν κ. Νικ. Θειάφην, οὐτινος ἡ μουσικὴ ἰδιοφυΐα εἶνε τι σπάνιον, ἡ δὲ ἀγάπη του πρὸς τὴν θείαν τέχνην τῆς Ἐντέρης εἶνε τοσαύτη, ὥστε εἰς οὐδὲν λογίζει κόπους ἀρήτους καὶ θυσίας πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐταιρείας καὶ τοῦ Ὀδείου, αὐτὸς οὗτος τυγχάνων ὁ ἱδρυτὴς καὶ διευθυντὴς, ἔχων ἀριστον συμβοηθὸν τὸν φιλόμουσον τὸν κ. Θεόδοτον Φιλίππου, λαμπρὸν ἄλλως τε φλαουτίσταν καὶ ὄργανον ἐργάτην τοῦ «Ὀρφέως».

ΕΓΩ ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΩ

Σκλήρον τὸ πᾶν δι' ἐμὲ
Σκυρὰ ἢ δὴ φέσις
Διατὶ τό'ον πολὺ
Καρδιὰ μου ν' ἀγαπήσης.

Δὲν σ' ἐφθάναν οἱ πόνοι σου
Τὰ τόσα βάσανά σου
Μόν' ὑψευνε τὸν ἔρωτα
Ν' ἀξήσης τὰ δεινὰ σου;

Δὲν εἰξενες ὁ ἔρωτας
"Ἄν εἶν' καὶ ἀγγελάκι
Μὲ τὸ μικρὸν τὸ τόξον του
Πῶς ἀξέρνει τὸ φαρμάκι;

Λημονήσε, Λημονήσε
Εἶναι μικρὸς ἄκμα
Ζήτα τὴν λήθην γρήγορα
Ποῖν σὲ καλύψη γῶμα.

Νομίζεις εἶναι εὐκόλον
Κανεὶς νὰ λημονήσῃ
Ἐκεῖνον ποῦ ἀπὸ μικρὸν
Τὸν ἔχει ἀγαπήσει;

"Ὀχι, δὲν εἶνε εὐκόλον
Ἐγὼ δὲν λημονῶ
Ἐφ' ὅσον ζῶ κ' αἰοθάνομαι
Πάντοτε θὰ ἀγαπῶ.

Ἀθήναι

ΚΙΜΩΝ ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΛΦΑ ΚΑΙ ΤΟ ΩΜΕΓΑ

Τῆς Θεραπείας τῆς φθίσεως. Διὰ τῆς μεθόδου
Ἰ. Παπακώστα, Ἱατροῦ καὶ Φαρμακοποιοῦ.

ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΥ 5

Μετὰ δεκαεπτεαετῆς ἀγῶνας, καὶ μετὰ τὸ παγκόσμιον γκολφ, τὸ μοναδικὸν τὸ ἐπιτευχθὲν καὶ ἐκεῖ, — ὅπου πᾶσα ἑλληνικὴ μέθοδος ἐφαρμοσθεῖσα, ἠστόχησε καὶ ἐνανάγησεν — ἤγουν ἐν τῷ Φθισιατρῆϊ ἢ «Σωτηρίᾳ» καὶ μάλιστα κατόπιν διαταγῆς τοῦ βέκτου ὑπουργοῦ, ἐπαφίεται τὸ λογικὸν συμπέρασμα περὶ τοῦ πρακτέου, εἰς τε τοὺς πάσχοντας αὐτοὺς, καθὼς καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτῶν ἐνοικηρομένους. Ὅσα δὲ ἐνωρίτερον προατρεῖται τις εἰς τὴν θεραπευτικὴν μεθόδον μου, τόσῳ καὶ ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον θεραπεύεται ἑκάστὸς τοῖς ἑκατόν.

Ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀπωσθήποτε βραδύναντας καὶ ἀπηλπισμένους ἔτι, ἔλασι ἢ καὶ σώσει, ἐν ἀναλογία, 65—70 τοῖς ἑκατόν. Εὐνόητον δὲ ἀποβαίνει οὕτω, κατὰ φυσικὸν λόγον, ὅτι, ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος μου θαυματουργεῖ, ἔτι μᾶλλον, καὶ κατὰ παντὸς χρονίου πυρετικοῦ ἢ οἰασθήποτε ἄλλης φύσεως νοσήματος ἐξαντλητικοῦ τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐξαγνίζουσα τὴν ζωϊκὴν οἰκονομίαν τῶν καμνόντων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν γερόντων, καὶ τῶν ἀναρρωνόντων, σπέρμος καὶ ζῶν αὐτοὺς ἐπιδιαψεύδουσα καὶ ἀποδιδοῦσα.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ θεραπεύονται καὶ κατ' οἶκόν των μένοντες. Ἄλλ' ἀφοῦ προηγουμένως μοὶ πέμψωσι τὴν ἐκθεσιν τοῦ κουράντου ἱατροῦ των, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς παρασκευάζωνται τὰ κατάλληλα φάρμακα ἢ τούτου, μὴ δυνατοῦ ὄντος, τότε, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι περιγράφοντές μοι τὴν νοσηρὰν κατάστασιν των λαμβάνουσι ταχυδρομικῶς τὰ χρεῖωδῆ τῆς νόσου φάρμακα.